

„...rééé – Ton!“

Ostrý rozkaz ztichl. Dvě stovky lesknoucích se kovových zbraňových paží vyjely nahoru. Jedno sto fluoreskujících hlavních ústí směřovalo proti nebi nad pouští Gobi. Stovka ocelových robotů strnula. Jenom jejich mechanické útroby ještě pracovaly, ale to nebylo vidět.

„Komu čest, tomu čest,“ zamumlal plukovník Freyt a vyslal ironický pohled k lidskému veliteli strážní skupiny.

Kapitán Klein si dovilil diskrétní zakašlání. Zamrkal směrem k přistávajícímu stroji.

„To mi něco připomíná,“ řekl. „Postaráte se o ceremoniál pane?“

Šéf kosmického stíhacího sboru colonel Freyt vypnul hrud' a vykročil.

Na mocném korpusu bombardéru, který přistál, se pyšně vyjímaly symboly US Space Force. Freyt se zastavil před pojízdným schodištěm. Nahoře se objevila nepřehlédnutelná postava.

Generál Lesly Pounder, velitel US Space Force, se mlčky rozhlížel. Na okamžik se jeho pohled zastavil na seřazených bitevních lodích. Hlášení kapitána Kleina přijal pokývnutím hlavy.

Vysoko nad přistávací plochou na modrém nebi duněly temné stíny. Bylo krátce po třinácté hodině. Slunce to myslelo dobře.

Ty zvuky z nebe ohlašovaly prolamování zvukové bariéry. Ještě než však dorazily na zem, stříbrné body byly pryč.

Pounder si odkašlal.

„Opravdu dobré,“ řekl uznale. „Dobrý den, Freyte. Už jsme se dlouho neviděli, že?“

Tohle bylo suché konstatování.

„Asi tri roky, pane,“ potvrdil diplomaticky Freyt. „Poslal jste mě s raketou třídy Stardust na Měsíc. Let se nezdařil. Kdyby se neobjevil můj nynější šéf Perry Rhodan, měl byste na listině padlých o tři jména víc.“

Podsaditý velitel amerických kosmických sil sevřel rty.

„Jistě,“ konstatoval. „Od té doby nosíte už tři roky uniformu Třetí moci. Hmmm, nevypadá špatně. Jen trochu utopicky.“

Plukovník Freyt se vyhnul odpovědi. Pounder přijel jako oficiální host. Nemělo smysl se s ním přít.

„Vůz čeká, pane,“ změnil téma. „Šéf tu ještě není. Naposledy se ohlásil před půl hodinou. Je někde poblíž Marsu. Zkušební let.“

Generál Pounder spolkl i tuhle pilulku. S jakou samozřejmostí hovořil jeho bývalý podřízený o věcech, které se ještě nedávno zdály být lidem nedosažitelné!

„Poblíž Marsu!“ zamumlal Pounder. „Jak to zní! Dostali jste se hodně daleko, můj milý. Určitě dál, než kam by se dostala naše Space Force. Koukám, že se rozšiřujete?“

Pounder se rozhlížel. Severně, poblíž jezera Gošun, trčely k nebi novostavby nového města. Vládce Třetí moci ho nazval Galakto City.

Pounder tu byl naposledy před třemi lety. Tehdy měla Třetí moc jenom několik provizorních staveb. A nejen to! Už první pohled na rozsáhlý objekt letiště ho přesvědčoval, že podobný kosmodrom nikde jinde na světě nestojí.

„Jistě,“ vysvětloval klidně Freyt. „Území, které jsme koupili od Asijské federace, má nyní přesně čtyři tisíce čtverečních kilometrů. Podle posledního sčítání má Galakto City dvě stě třicet tisíc obyvatel. Smím vás nyní požádat, pane? O váš letoun se postarají naši lidé.“

Obrátil se k obrovitému bombardéru a dodal: „Trochu primitivní havran. Ještě používáte středověký atomový pohon?“

„Pomocí těchto agregátů jste letěl na Měsíc, Freyte! Chcete mi naznačit, jak strašlivě daleko jsme za vámi zaostali? Pakliže ano, potom nezapomeňte, že vy i Rhodan jste vyšli z lůna mé organizace! Kdybych ho neposlal na Měsíc, nikdy by se nesetkal s Arkonidany! Tak říkáte těm cizincům, že?“

„Přesně tak, pane,“ přitakal Freyt.

Pounder se krátce pousmál. Rozhodil ruce a řekl kousavě: „Bez mimozemšťanů byste se tak daleko nedostali. Rhodan měl to štěstí, že získal jejich důvěru. Jenom tak mohla takzvaná Třetí moc vzniknout. Takže zanechme řečí. Jak se Rhodan osvědčil coby šéf státu?“

„Myslíte pana ministerského předsedu?“

Pounder se na vteřinu odmlčel. Pak zalapal po dechu.

„Freyte, váš ministerský předseda pro mě bude vždycky major Rhodan, tedy chlapík, kterého jsem osobně vycvičil a posadil do první měsíční rakety. Vyříd'te mu to.“

„On na to nezapomněl, pane,“ zašklebil se Freyt. „Nechme špičkování. Jsem rád, že jste si k nám našel cestu. Chcete s šéfem jednat o dodávkách impulzních pohonných agregátů?“

Generál se zarazil. Na konci letiště vzlétala k nebi další stříbrná tělesa. Pounder počkal, až utichne dunění jejich motorů.

„To byla druhá letka, Derringhouse,“ vysvětloval Freyt. „Neměl jste špatné lidi, generále.“

„Právě! Jinak by si vás Rhodan nenechal. Jen nerad jsem vás propustil ze svých služeb. - Co vy víte o mých úmyslech?“

To byl ostrý přechod. Pounder zvažněl.

„Šéf se mnou o tom mluvil. Pane, bude zřejmě nesmyslné hovořit o dodávkách kompletních pohonných agregátů. Lodě se schopností letět rychlostí světla se budou nadále stavět jenom v oblasti Třetí moci. Vzdejte to. Tohle je jenom

dobrá rada. Jsem zplnomocněn - pokud si to budete přát - ukázat vám naše nové loděnice. Tam se jinak nikdo nedostane, pane - ale svého bývalého šéfa máme všichni ještě v oblibě.“

Pounder se mlčky odvrátil. Mladíkovo pousmání ho zasáhlo. Stejně tak mlčky vylezl do otevřeného turbovozu. Očima přelétl zářivou energetickou kopuli nedaleko letiště. Energetický zvon o průměru deseti kilometrů nebylo možno přehlédnout.

Freyt se posadil vedle generála. Pounder musel bezděčně srovnávat. Mohli by to být bratři - Rhodan a Freyt. Byli si něčím podobní. Vyšli ze stejné školy...

Pounder v sobě pocítil jistou hrdost. Tihle mladí muži vystavěli dílo, které bylo na nejlepší cestě změnit staré poměry na Zemi.

Freyt kývl směrem ke Kleinovi. Pounder si toho všiml.

„Kdysi patřil k tajné službě Allana D. Mercanta,“ vysvětloval plukovník. „Zvláštní, že? Jako by lidé pomalu dostávali rozum. Ještě pořád mám na paměti okamžik, kdy jsem vydal rozkaz vypustit ty tři nové atomové bomby. Tenkrát jsme zničili křížník Arkonidanů. Starý Měsíc se v tom místě skoro vařil. Změnilo se hodně. Jak jsem řekl - zdá se, že lidi už pár věcí pochopili.“

„Pochopili?“ opáčil dutě generál. „Řekl jste: pochopili? Kdyby se nějaký blázen rozhodl, že přes noc smete Třetí moc z povrchu zemského, ze světa by se v okamžik stal blázeň. Rvali by se o vaše technické vymoženosti. Mocnosti by začaly jednat ve vlastním zájmu a vinou ohrožení svých zájmů. Tak se to říká v diplomatických kruzích, že?“

Freyt se zamačkal, najednou jako by ztratil všechny humor.

„Nemalujte čerta na zeď, pane,“ řekl zamyšleně. „Támhle energetická kopule byla několik týdnů ostřelována desítkami pozemských raket a náloží. Bezvýsledně. Nás by mohla pokořit jenom nějaká cizí moc, taková, která nevyrostla na Zemi. Měl byste pochopit, že existence mimozemských, vysoce vyvinutých civilizací je nepopíratelnou skutečností. Pokud nebudeme dávat patřičný pozor, půjde nám jednoho dne o krk. Měli bychom skutečně všichni zůstat rozumní. Perry Rhodan navrhl vytvoření jedné vlády Země, ve které by se měli sejít zástupci všech států.“

„Vy jste se zbláznil!“ konstatoval soucitně Pounder.

„Freyte, jste dobrý voják a vynikající astronaut, ale o těchhle věcech nic nevíte. Mimochodem - co je to támhle vzadu?“

Vědomě odváděl pozornost k jinému tématu. Freyt to cítil, ale zároveň měl taky hořkost na jazyku. Otočil se k halám.

„Finální výroba,“ řekl krátce Freyt. „Zároveň státní raketová loděnice Třetí moci. Během uplynulých tří let jsme ji vydupali ze země.“

„Průmyslové komplexy hotové za tři roky?“ nevěřil Pounder.

„Raketové závody, zkušební stolice, finální výroba? Freyte, jiní lidé dokáží za tři roky postavit tak nejvyšší základy takových zařízení.“

„Tady pracovalo deset tisíc speciálních robotů,“ pousmál se Freyt. „Byly použity stroje, které se o úpravu povrchu postaraly pomocí antigravitačních zařízení. Jiní lidé by na to potřebovali dvacet let a více. Co vy víte o neuvěřitelných pomocných prostředcích Arkonidanů?“

Generál Pounder to vzdal. Bylo nesmyslné debatovat s lidmi, kteří mysleli v nadřazených kategoriích a pracovali s mimozemskými stroji.

Vůz zastavil před červenou čarou. Před nimi se v blízkosti zvedala sotva viditelná energetická stěna.

„Pětidimenzionální strukturové pole,“ zašklebil se Freyt.

„S kým tam uvnitř budu moci jednat?“ zeptal se Pounder a ignoroval přitom Freytovu informaci. Díval se do kopule. Uvnitř se zelenala tráva a rostly bujné keře a stromy. Oáza uprostřed pouště. Stálo tam pouze několik málo budov, ale byly mohutné. Vládní palác Třetí moci byl zázrakem arkonidské architektury.

„Vaše excelence, pan ministr bezpečnosti se uvolí vás přijmout,“ odpověděl Freyt a ústy mu podezřele škubalo. „Pan ministr bezpečnosti Reginald Bull se o nadcházející návštěvě vyjádřil velmi přívětivě.“

„Bull!“ zaúpěl šéf Space Force. „Zrovna Bull! Ten rozšklebený, věčně nedisciplinovaný chlapík, jehož degradaci na poručíka jsem zabránil s vypětím všech sil, se uvoluje mě přijmout!“

Homer G. Adams seděl u videofonu. Tajuplný šéf všemocné General Cosmic Company, krátce GCC, se hlásil ze vzdáleného New Yorku.

„Šéf je ještě na cestách? To je škoda,“ zalitoval Adams.

„Poslouchejte, pane Bulle, vůbec se mi nelíbí, že budete mluvit s generálem Pounderem mezi čtyřma očima. Patrně musíte omluvit moje pochybnosti, ale namlouvám si, že jsem docela slušný psycholog. Pounder je vynikající důstojník. Tuhle skutečnost samu bych neviděl jako nebezpečnou. Pounder je kromě toho vynikající člověk, kterému patří vděk, úcta a respekt, i když vy to nikdy nepřiznáte. Od samého počátku vás považuji za partnera, který mu není roven. Počkejte na přílet šéfa.“

Podsaditý muž v jemně zelené uniformě Třetí moci se pousmál. Reginald Bull se vskutku necítil být Pounderovi roven.

„Ctím váš názor, pane,“ přikývl. „Co vlastně chcete, Adamsi? To vy jste tu návštěvu zprostředkoval, ne?“

„Jistě, ovšem to jsem netušil, že Perry Rhodan odstartoval na zkušební let. Pane Bulle - zdržte tam toho generála! Nebo raději počkejte, než dorazím do Gobi. Považuji vás za neschopného vést čistě obchodní jednání. Pounder si vás omotá kolem prstu.“

„No jistě, nač bychom měli ministra financí,“ křenil se Bull.

„Přiznávám, že bych tomu starými železožroutovi nejradši padl kolem krku. Neviděl jsem ho čtyři roky. Přijedete hned?“

Adams zaváhal.

„To těžko. Jsem v jednání s jednou latinskoamerickou těžební firmou. Potřebujete přece levnou měď, ne?“

Reginald Bull mlčel. Pochopil, že jednání s Pounderem jsou iluzí ještě dřív, než začala.

„Nebudu mu roven, co se týče citů, chápejte,“ řekl neobvykle vážně. „Mám ho rád. Pounder šel kvůli nám do ohně. Dal nám všechno, co jsme potřebovali. Bez něj bychom na Měsíc neletěli. Hele, Adamsi, koukejte přijet. Je mi fuk, co máte na práci. Jste naše ekonomická jednička: Můžete si dovolit přerušit jednání.“

Homer G. Adams, označovaný jako největší finanční génius všech dob, se přívětivě, lidsky usmál. Bull nejspíš vypadal hodně nešťastně.

„Proto jsem vám zavolal. Přece neuděláme žádnou chybu, že? Startuji okamžitě. Máte nějaké speciální přání?“

Adams, mutant s fotografickou pamětí, sebou instinktivně trhl, když si všiml strnulé tváře svého partnera. Zároveň zvenčí zaslechl táhlé zavytí.

Reginald Bull se okamžitě změnil v muže s chladnými očima. Něco se stalo.

„Pane Bulle!“ zvolal vzrušeně Adams. „Co je...?“

„Už nemusíte jezdit, Adamsi. Počkejte na bližší informace. Poplach. Konec!“

Adams pak už jen zíral na pohasínající obrazovku. Seděl v křesle za psacím stolem v nejvyšším patře gigantického mrakodrapu.

Pár vteřin nato také zaslechl zavytí. Bylo značně tišší než to ve vládním paláci. Ale stejně...

Homer G. Adams nepatřil k lidem, které by to vyvedlo z míry. Určitě ne v době, kdy bylo prakticky rozhodnuto a akceptováno, že politickým, hospodářským a vojenským centrem Země je Třetí moc Perryho Rhodana.

Tím pádem stála i GCC na pevných nohou. Adams právě revolucionalizoval celosvětové hospodářství pomocí arkonidských výrobků. Zároveň tím zvyšoval stamiliardový kapitál Třetí moci.

Nic, naprosto nic by tímto mužem nepohnulo, aby byl jen na zlomek vteřiny ztratil hlavu a snad i nervy. Tím překvapivější byla skutečnost, že s doširoka otevřenými očima naslouchal vytí sirén.

Homer G. Adams se teprve po chvíli probudil z těžkého snu.

„Ne!“ šeptal a ze rtů se mu vytratila krev. „Ne, to ne - jenom to ne!“

„Ustupte, vraťte se s tím vozem!“ křičel mladý důstojník strážního oddílu. „Přece vidíte, že se tady nedá jet dál. Vraťte se zpátky aspoň o třicet metrů!“

Mladý muž se potil. Od chvíle, kdy utichlo vytí poplašných sirén, propuklo na teritoriu Třetí moci peklo.

A zrovna teď přijela kolona s mongolskými dodávkami. Poručík hraniční kontroly jim nemohl nijak pomoci. Veškerou vládu nad územím Třetí moci převzal centrální počítač. A ten neznal žádný kompromis. Když zazněl první poplašný signál, lidé dostali jen dvě minuty času. Pak se. zvedly energetické ochranné zábrany.

Na hraničních liniích stál plot z čisté energie. Neexistovalo nic, co by jím mohlo proniknout. Ani jeho přelet nebyl dost dobře možný, protože veškerý vzdušný prostor proplétaly energetické linie a spirály. Navíc byl ve střehu počítač. Každý cizí přibližující se letící předmět by okamžitě sestřelil.

Poručík hraniční stráže se rozběhl zpátky k ploché betonové budově uvnitř oploceného prostoru. Těžcí bojovní roboti, vybavení řadou nebezpečných zbraní, už dvě hodiny odmítali poslušnost. Byli přepnuti, samozřejmě!

O pár chvil později přišlo automatické hlášení všem hraničním postům. Podle něj byl vyhlášen poplach stupně jedna. Nikdo nesměl opustit území Třetí moci, ani na ně vstoupit.

Energetická kopule se intenzívně rozzářila. Její ostré světlo žhnulo do očí. Bylo to, jako by se tam nafukovalo umělé slunce. Z kosmodromu startovalo šest stíhaček kosmického komanda.

Generál Pounder, jehož vůz pár vteřin předtím překonal energetickou bariéru, byl najednou sám. Střežil ho pouze jeden bojový robot.

Pounder zbledl. Na své otázky nedostával odpověď. Jeho rozrušení nebylo nikým uklidňováno. Jako by na něj všichni zapomněli.

Plukovník Freyt před chvílí zaklel a zmizel. Pravděpodobně už utíkal na své místo, které bylo na hranici kosmodromu.

Pounder se vyzbrojil trpělivostí. Nějak se o něj přece museli postarat. Kdyby měl tušení o funkci počítačového mozku, pochopil by, že se o něm dobře ví. Jinak by vedle něj nestál ten robot.

Poté, co ho počítač vyhodnotil jako ohlášeného, zaregistrovaného a nikoli nebezpečného hosta, dostal robot neslyšný rozkaz.

Pounderem to trhlo, když se vůz náhle rozjel a velkou rychlostí si to mířil k vládnímu paláci.

Jakmile tam dorazil, přivítal ho důstojník bezpečnostní služby. Pounder se zarazil, pak poznal zdvořile se usmívajícího muže. Poručík Li Čaj Tung byl před třemi lety pojmem. Nyní pracoval jako oficiální kontaktní důstojník mezi Třetí mocí a Asijskou federací.

Pounder mlčky cvrkl do kšiltu služební čepice. Všude samí staří známí, říkal si v duchu.

„Počkejte v hale, pane,“ bylo mu řečeno. „Z pánů z vedení momentálně nikdo nemá čas, jak jistě chápete.“

„Poplach?“ vyzvídal generál. „Proč? Co se stalo? Můžete něco prozradit?“

„Jsem k tomu zplnomocněn, pane. Vstupte, prosím, a nenechte se rušit hrozivým vzhledem robotů. To patří k věci, když je poplach. Jsou řízeni automaticky. Prosím!“

Pounder se rozhlížel v hale ze skla, umělé hmoty a světelných tabulí. I tady vládl čilý ruch. V pozadí rozpoznával mihotající se šachty antigravitačních výtahů. Všude se stavělo a zařizovalo za pomoci nejmodernější techniky.

„Pan Bull se o vás později postará. Vaše náhodná přítomnost je nyní velmi žádoucí. Dostal jsem úkol, abych vás mezitím připravil. Možná budete pověřen svoláním Rady bezpečnosti OSN. Pokud možno ve výhodněji položeném Pekingu. Budete muset činit rychlá rozhodnutí. Zvažte to, prosím: Naše sdělovací prostředky jsou vám k dispozici.“

Pounder řekl s těžkým srdcem:

„Rozumím, poručíku! Už je to zas tady, že? Vzpomínám si na něco podobného. Stalo se, to před třemi lety. Tenkrát se cizí bytosti snažily ovládnout těla i ducha nejschopnějších lidí světa. Co se děje teď? Už jste informovali tajné služby?“

„Odvysílali jsme dohodnutý signál. Tady dlouho neváháme, pane! Dosud nemáme žádné bližší údaje. Naše robotská stráž na Plutu hlásila podezřelá zjištění strukturového zaměřovače ve své oblasti.“

„Jsem obyčejný člověk, který se občas sám sebe ptá, proč mu někdo říká generále a šéfe US Space Force,“ odvětil kousavě Pounder. „Máme ubohé rakety. Vy máte kosmické lodě létající rychlostí světla. Neuvěřitelné. Co je to - strukturový zaměřovač?“

Li Čaj Tung si dovilil zdvořilý úsměv. Venku se ozývalo pekelné dunění. Stupňovalo se do temných zvuků varhan, až nakonec v několika vlnách odeznělo. Pounder to znal, jenom ne v takové síle.

„To pod velením obou Arkonidanů odstartovala Good Hope,“ vysvětloval mimochodem Číňan. „Znáte záchranný člun, který zůstal ze zničeného arkonidského křižníku?“

„Záchranný člun!“ zaúpěl Pounder. „Na moje poměry je kosmická kulovitá loď o průměru šedesáti metrů gigantem. Co je to strukturový zaměřovač?“

„To je arkonidský přístroj k přímému měření a zjišťování čtyřdimenzionálních strukturálních změn uvnitř normálního prostoru. Měří se jím gravitační posuny. Když se ozve, je někde v okolí ve vzdálenosti do padesáti světelných let zaznamenán otřes prostoru, což znamená, že do něj cosi násilně vniklo. Podle našich zkušeností může jít pouze o takzvanou transici, neboli o skok hyperprostorem v nulovém čase, při kterém loď, která tento hyperskok provádí, překonává velké vzdálenosti v normálním prostoru. V nulovém čase. Proto jsme vyhlásili poplach.“

Pounder svěsil hlavu. Nerozuměl ani slovu.

„Jsem pračlověk. Vy a Rhodan jste schopní vědci. Oukej, nic mi neříkejte, poručíku. Běžte, já počkám. Určitě máte něco na práci. Jenom nezapomeňte, že tu čeká jeden zničený člověk.“

„Pane, až jednou lidstvo dospěje ke skutečné jednotě, dostanete přesné informace. Momentálně je však v zájmu ještě stále chabého míru, aby to byl Perry Rhodan, kdo má v rukou všechnu moc. Prosím, přemýšlejte o mých slovech. Šéfové tří největších tajných služeb sem dorazí nejpozději za hodinu. Nyní mě ale omluvte. Skutečně mám práci.“

Li Čaj Tung odpěchal.

Generál Pounder chvíli seděl a přemýšlel.

Pak najednou vyskočil. Mladou ženu, která přicházela, dobře znal. A o dívence, která šla s ní, už slyšel. Slyšel o těch jejích velkých očích...

„Jak se vám vede, paní Manoliová?“ otázal se.

Rychle přemýšlel. Správně, holčičce mohlo být tak devět let.

Betty Toufryová patřila bezesporu k nejzáhadnějším osobnostem Rhodanovy jednotky mutantů. Pounder jí hleděl přímo do očí. Když se otočila, ucítil, jak mu po zádech stéká pot.

„Má strach, paní Manoliová,“ tiše řekla dívka. „Myslí na zničenou Zemi a na zoufalé lidi. Kam jdeme?“

Pounder suše polkl. Věděl, že Bettin otec pracoval v atomové laboratoři. Genetická změna, která u něj proběhla, se odrazila na dceřiných schopnostech. Nepřišla na svět jako zrůda. Naopak získala mimořádnou sílu ducha, kterou normální lidé nemají. Nikdo pořádně nevěděl, jaké hraniční vlastnosti to děvčátko má. Rozhodl se, že promluví se šéfem západní tajné služby. Pounder nepokládal za rozumné, že si Rhodan pěstuje takové malé monstrum.

Trhl sebou, když se děvčátko náhle obrátilo zpět k němu.

„Na takové věci byste neměl myslet, pane,“ řeklo tiše.

Pounder klesl zpátky do křesla. Nyní věděl, že má před sebou přirozenou telepatku, bytost, před kterou ležely i nejtajnější myšlenky jako na servírovacím tácu. Poundera zamrazilo.

Rhodanova loď se hnala černou hlubinou vesmíru jako fantom. Na malé obrazovce se objevila tvář mladého muže. Přikývl na pozdrav a řekl: „Deringhouse Kometě jedna - druhá skupina odstartovala. Zaujímáme pozici. Někjaké příkazy, šéfe?“

„Žádné. Zatím ne. Už mám zprávu. Byl vyhlášen poplach?“

„Samozřejmě.“

Rhodan přerušil spojení.

Stíhačky pod velením majora Deringhouse se řítily kosmem v opačném směru než Rhodan. Zanedlouho začal Rhodan brzdit. Prolétal atmosférou Země a přemýšlel.

Vlastně pořádně nevěděl, co se stalo. Dalo se čekat, že počítač vyhlásí poplach, když je galaktická pozice Země ohrožena.

Galaktická pozice! Už tři roky se Rhodanovy úvahy a plány točily kolem tohoto bodu. Před třemi lety, po nedlouhé existenci Třetí moci, se podařilo mimozemské civilizaci proniknout na Zemi. Odstranění tohoto nebezpečí se stalo pro přežití lidstva nutností.

Od té doby měl Rhodan tři roky čas. Během této doby se mu podařilo stabilizovat nejistý mír na Zemi a alespoň spojit pozemské velmoci do obranné koalice.

Co když však byla Země znovu objevena cizími bytostmi?!

Co když proti ní letěly síly, se kterými by si neporadila ani Třetí moc?

Tyhle úvahy prošly Rhodanovi hlavou od vyhlášení poplachu několikrát.

Stroj měkce přistál. Malý, ale vysoce výkonný reaktor utichl.

Plukovník Freyt zasalutoval. Zkoumavě pohlédl na vracejícího se velitele.

Rhodanova tvář prozrazovala napětí. Ale i tak zůstal navenek mužem bez nervů.

„Good Hope odstartovala pod velením Thory a Cresta, šéfe,“ hlásil Freyt. „Deringhouse a Nyssen jsou každý s pětapadesáti stroji ve vesmíru. Třetí skupinu jsem ponechal dole. Pohotovost. Během padesáti vteřin můžeme taky odstartovat. Krátce před vyhlášením poplachu přiletěl generál Pounder. Čeká ve vládní budově. Mám dotaz, šéfe. Proč je tady?“

„Bully mlčel jako hrob, že?“ přerušil ho Rhodan. „Neptejte se mě. Sám nevím. Jenom - mějte oči otevřené.“

Přicházel další člověk, aby Rhodana přivítal, ale vyčkával, až si ho šéf všimne. Cítil, jak to v jeho mozku pracuje.

„Helou, Marshalle! Co dělá čtení myšlenek?“

„U vás se mi to pořád ještě nedaří,“ konstatoval telepat.

„Jste očekáván, pane. Bully je bez sebe. Asi za patnáct minut mají přiletět lidé z tajných služeb. Netušíme, jak se má ta záležitost rozvinout.“

Rhodan mlčky vstoupil do antigravitačního výtahu.

Snášeli se dolů.

Marshall se snažil myšlenkami proniknout do Rhodanova mozku.

„Nechte toho, Marshalle,“ ozval se Perry. „Narážíte na stěnu. Otestoval jste generála Poundera?“

Marshall se zasmušil a v očích se mu zajiskřilo.

„Považuje nás za příšery,“ odpověděl. „Někteří lidé prostě nepochopí, že my mutanti jsme normální lidé, jenom s určitými mimořádně vyvinutými psychickými schopnostmi.“

„Jinak je ale Pounder docela v pořádku, ne?“ pobaveně odpověděl Rhodan. „Poslouchejte, Johnne, tyhle věci by vás neměly tak rozčilovat. Považte jen, jak ty vaše schopnosti asi působí na obyčejné lidi... Ale copak? Good Hope se vrací?“

V následujícím patře vyskočil Rhodan z výtahu. Hluboké dunění velké lodi se nedalo přeslechnout.

„To jsem vám měl vyřídit. Thora považuje za vhodné, aby byla Good Hope prozatím skryta pod energetickou kopulí. Bully svůj mozek zablokoval. Nemohl jsem zjistit, co si o té věci myslí. Já ani nevím, co se vlastně stalo.“

Rhodan se pousmál a na okamžik se uvolnil.

„To je od Bulla drzost, že? Oukej, jen klid, Marshalle.“

Podíval se k těžké vstupní bráně z arkonidské oceli. Před jediným vchodem do velínu paláce stáli dva robotští těžkooděnci.

„Pojďte. A modlete se ke svému pánubohu, abychom protentokrát ještě vyvázli! Země je příliš slabá, než aby mohla čelit soustředěnému útoku galaktických protivníků. Pojďme!“

Chovala se chladně, arogantně a sebejistě. Bylo však otázkou, jestli skutečně drží nervy ve své moci.

Její blondaté vlasy se třpytily v záři světél. Thora, bývalá velitelka arkonidského křižníku, který nouzově přistál na Měsíci, si zase jednou uvědomila nadřazenost svého původu. Mlčky pozorovala lidi ve velínu.

Rhodan nemínil uložit velín pod povrch země. Chránila je energetická kopule. Kdyby byla někým prolomena, slupka hlíny by je stejně nezachránila.

Její krásná tvář, která ani v nejmenším neprozrazovala pravý věk, se podobala bezvýrazné masce. Vyslovila své požadavky. Záleželo jen na Rhodanovi, jak dalece bude ochoten je plnit.

Mezi divoce gestikulujícími a debatujícími lidmi se necítila ve své kůži. Ona, potomek vládnoucí dynastie arkonidské říše, dala už mnohokrát dostatečně najevo, že považuje lidskou rasu vývojově hluboko pod svou úroveň.

Pohledem sklouzla k zakladateli a vládci miniaturního státečku, který si říkal Třetí moc.

Její tvář ovládla hořkost. Rhodan byl bezesporu výjimečný člověk. Poté, co díky speciálnímu hypnoškolení získal i všechny vědomosti a zkušenosti arkonidské civilizace, přerostl obyčejným lidem vysoko přes hlavy. Byl to muž, kterého nemohlo nic překvapit.

Právě proto - jak se Thora domnívala - by neměl zapomínat, že jeho vědomosti a schopnosti pocházejí od Arkonidanů. Pro Thoru s překvapivě grandiózní sebejistotou převzal všechno to, o čem lidé před třemi a půl lety neměli ještě ani tušení.

Žongloval s prasíkami a akcemi, které Arkonidanka považovala za neskutečné. Zvolna se propracovávala k názoru, že Rhodan je mezi třemi miliardami lidí jediným, kdo stojí za povšimnutí.

Crest, vůdčí arkonidský vědec a symbol duchovní velikosti „Velkého impéria“, jako by opět podlehl vlivu Rhodanovy vůle. Bylo překvapující, jak Perry dokázal ovlivnit nejlepší hlavu planety Arkon.

Thora setrvala v pozadí a vyčkávala, ponořena do vlastní směsice lásky a nenávisti k muži, kterému na jednu stranu vše přála, a na druhou ve všem bránila.

Na obrazovkách počítače se rozzářily symboly výsledku. Rhodan s ním komunikoval bez jakýchkoli problémů.

„Číslo sto osmnáct, otřesy struktury,“ ozval se drsný hlas podsaditého, ramenatého muže.

Thorou to trhlo. Reginald Bull, bývalý kapitán US Space Force a spoludobyvatel Měsíce, nyní prokazoval příslovečný klid.

„Další skok, stodevatenáctá transice. To by mohlo stačit. Nemá snad cenu dál poslouchat. Co uděláme?“

Jeho pohled bloudil mezi Crestem a Rhodanem.

Rhodan se zvedl z křesla. „Trváte na svém, Creste?“ zeptal se zamyšleně.

Arkonidan vypadal rozrušeně, což se u tohoto milého mimozemšťana stávalo jen zřídka. Rhodan cítil a tušil, že se Třetí moc nachází před důležitým rozhodnutím. Proto ke své otázce dodal: „Zdá se mi, že začíná druhá etapa našeho působení. Měření zaměřovačů jednoznačně říkají, že se ty transice konají v oblasti Vegy. Dále je jasné, že to znamená přilet mnoha lodí. Neznámé bytosti se ve velkém počtu zajímají o planetární soustavu Vegy. Buďme logičtí, Creste! Vážím si vašeho rozumu a tolerance. Lidem, a tím pádem i Zemi jste už velmi pomohl.“

„Tak se jednou chovejte podle našich přání!“ ozvala se Thora.

Lékaři Haggard a Manoli si vyměnili krátké pohledy.

„Vaše přání zatím nebyla splnitelná,“ bránil se Rhodan.

„Galaktická pozice Země nesmí být za žádných okolností prozrazena. Docela mi stačil boj, který proběhl před třemi lety proti Individuálním Metamorfům. Creste, se svými předpoklady jste na špatné cestě!“

„Já vás však nadále musím žádat, abyste okamžitě odletěl do oblasti Vegy,“ trval na svém Crest. „Moje výpočty jednoznačně prokazují, že se v této oblasti musí nacházet námi hledaná planeta. Perry - vyjděte alespoň jednou vstříc mému přání! Před téměř čtyřmi roky jsme proti své vůli ztroskotali na Měsíci. To nikdy nebylo naším úmyslem. Přiletěl jsem do této odlehlé oblasti Galaxie proto, abych hledal planetu, která zná tajemství zachování života buněk. Což znamená věčný život.“

„Vždyť ani nevíte, jestli kolem Vegy vůbec nějaké planety jsou,“ namítal Reginald Bull. „Vaše výpočty mohou souhlasit, to ano. Avšak stále nevidím důvod, proč letět rovnou do ohniska napětí. Lodě, které se tam právě objevily, nejsou momentálně naší Zemi nebezpečné, i když počítač kalkuluje, zda pozice Země nebyla nějakým způsobem přece jen prozrazena. Já to považuji za nesmyslné. Ze známých důvodů.“

Rhodan se odmlčel. Dole ve velkém zasedacím sále čekali příslušníci tajných služeb a vyslanci států.

Poplach byl vyhlášen na celém světě. A teď takové překvapení!

„Trvám na svém předpokladu, že jde o arkonidské lodě, jejichž kapitáni dostali rozkaz letět k planetě věčného života,“ tvrdil vzrušeně Crest.

„Tomu přece sám nevěříte!“ namítal Bull. „Vždyť přece víte, jak vaše civilizace postupně degeneruje. Duševní útlum u našich lidí byl pokročilý už před čtyřmi roky. Ti hoši, co teď přiletěli k soustavě Vegy, nemají s vašimi chlapci vůbec nic společného. Věřte mému instinktu: Odmítám letět na Good Hope světelnou rychlostí, mohli by nás zaměřit. Prozradili bychom naši sluneční soustavu. K čertu, jsem přece ministr bezpečnosti!“

Bull vstal z křesla před kontrolním panelem.

Ohlásil se major Nyssen. Okolí sluneční soustavy bylo bezpečné.

„No vida,“ zaskřípal Bull zuby. Jeho modré oči se nepřátelsky třpytily. „Creste, já nemíním Good Hope obětovat. Přístroje naměřily v soustavě Vegy zatím sto dvacet dvě transice. Všechny v bezprostřední blízkosti hvězdy! To do toho bláznince vážně chcete poslat naši jedinou velkou kosmickou loď?“

„Váš názor není rozhodující, pane Bulle!“ kousavě namítla Thora. Její postoj byl ještě strnulejší, její tvář ještě výraznější.

Je krásná, říkal si v duchu Rhodan, jako už často předtím. Když si všimla jeho úsměvu, znervózňela.

„Jen dál,“ vyzval ji Rhodan. „Chce někdo ještě něco říct?“

Bull sevřel ruce do pěstí.

„Už nic,“ zafuněl. „Perry je tady šéfem! Thoro - i když se vám patrně nechce - měla byste chvilku myslet i na tu loď. Hele, měli jsme štěstí. Když se ozvaly poplašný sirény, už jsem v duchu nad hlavou viděl nepřátelskou flotilu. Buďme raději přehnaně opatrní, než vůbec ne. Za rok budeme dál. Budeme mít víc, a lepší loď. Pak se uvidí. Teď ale ještě nejsme připraveni na vážnější střetnutí s cizími bytostmi. Tři roky jsme se bránili transici naší Good Hope, aby nás někdo nezaměřil. A teď to máme udělat? Proč?“

Rhodan si tiše odkašlal.

John Marshall se pousmál. Plukovník Freyt se v duchu bavit Bullyho rozrušeným výstupem.

„Nedáváte mi žádnou šanci, Perry,“ bránil se Arkonidan. „Už tři roky bráníte krátkým letům dál než do okruhu padesáti světelných let.“

„Jistě. I já jsem musel brzdit svoji nemalou zvědavost, abych neohrozil bezpečnost Země. Někdo by nás mohl zaměřit. Sám přece nejlip víte, jak snadno se zaměřuje soustředěná energie.“

„Čekali jsme dost dlouho. Nadále tvrdím, že loď, které vnikly do soustavy Vegy, jsou loď Arkonidů, přilétající z mé domoviny. Právě kvůli postupující degeneraci se Centrální rada Arkonu jistě postarala, abychom zmobilizovali všechny poslední síly a získali tajemství života.“

„Požadují okamžitý start,“ ozvala se opět Thora. „V soustavě Vegy se bezesporu spojíme s našimi lidmi. Díky hypnóskolení znáte totéž, co my. Už nás nepotřebujete. Good Hope vám daruji. Později se postarejte, abyste své nadevše milované lidstvo pozvedl ke galaktické mocnosti. Nejdříve však budete muset své primitivní krajany zkrotit. Prostředky na to máte. Ještě jednou: požadují start a chci být s Crestem vysazena v soustavě Vegy.“

„Máte šílené nápady,“ zvolal Bull zlostně. „Musím vám opravdu se vším důrazem říct, že vaše arkonidská civilizace je v koncích? Je mi líto, ale je na čase, aby vám konečně někdo otevřel oči. Ještě docela dobře si vzpomínám na ospalou posádku vašeho arkonidského křižníku. Vy a Crest máte štěstí, že máte ještě všech pět pohromadě. Takže laskavě uvažujte logicky a nefantazírujte.“

Byla to tvrdá slova, ve své otevřenosti téměř brutální.

Rhodan vyčkával.

Thora se chvěla po celém těle. Crest vypadal zlomeně. Bezmocně klesl na stoličku. Ve velínu zavládlo napjaté ticho.

„Plukovníku Freyte!“

Zvolání bylo ostré a chladné. Freytem to trhlo. Automaticky se postavil do pozoru.

Bull zíral rozšířenýma očima na Rhodana. Tenhle jeho výraz znal. Nyní to byl nekompromisní, přísný, žádný odpor nepřipouštějící velitel.

„Pane...!“ suše polkl Freyt.

„Rozkaz pro majora Deringhouse. Ať se okamžitě vrátí. Nyssen se svojí flotilou zůstane na oběžné dráze kolem Měsíce! Kapitáne Kleine!“

Druhý muž se postavil do pozoru. Šéfovy oči nestrpěly odmluvu.

„Připravit komando do akce *Soumrak bohů*. Padesát mužů postačí. Převezmete velení. Zároveň nastavíte sto bojových robotů na individuální frekvence. Startujeme přesně za pět hodin. Děkuji!“

Dva bledí muži opustili místnost. Crest zamýšleně vstával. V jeho staré a přitom tak mladě vyhlížející tváři to pracovalo.

„Děkuji mnohokrát,“ hlesl. „V soustavě Vegy obdržíte jakoukoliv požadovanou podporu. Možná dostanete opravdu výkonný křižník. Velké impérium vás bude za všech okolností chránit. Nezapomeneme, co jste pro nás vykonal. Já...“

Crest pod Rhodanovým pohledem zmlkl. V hloubi jeho očí totiž spatřil soucit.

„Creste, je mi líto, ale v soustavě Vegy nenajdete ani jednu arkonidskou loď. Mýlíte se! Prání je u vás otcem myšlenky. Vaše civilizace už není schopna zahájit tak velkolepou akci. Pomyslete, že jsme zaznamenali přes sto dvacet transituujících lodí! To nejsou vaši.“

Bull vyskočil k Rhodanovi.

„Taky si myslím,“ řekl protáhle. „A proč, ptám se, chceš vlastně odstartovat? Zaměřovače jasně prokazují, že proti nám nejdou. Proč bychom měli ty neznámé na sebe upozorňovat? Proč, ptám se?! Přece snad chápeš, že si nás zákonitě všimnou, když se objevíme někde poblíž Vegy?“

„Kdybych byl diktátor, tak už je asi po tobě,“ zašeptal Rhodan a usmál se. „Nenapadlo tě, že by ses taky mohl zmýlit?“

Bull strnul.

„Zmýlit?“ zopakoval.

„Přesně tak! Good Hope startuje za pět hodin! Startuje výhradně v zájmu Země a za účelem průzkumu. Nemíním přihlížet invazi, která probíhá tak blízko Země! To totiž je nějaká invaze! Obchodníci a výzkumníci by určitě nepřiletěli s tak velkým množstvím lodí! A ještě něco...!“

Perry Rhodan se rozhlédl po přítomných.

„... ještě něco, pánové! Tahle invaze totiž platí Zemi, a nikoli Veze! Někdo udělal chybu ve výpočtech a špatně vyhodnotil směr signálů, které před třemi roky vysílal zničený arkonidský křižník. Takže tím pádem došlo při transici k odchylce. Proto se musíme podívat, co se to tam vlastně děje. Pánové, právě začíná druhá epocha. Můžeme ji nazvat i druhou krizí. Pane Marshall, ohlašte mne u vyslanců.“

Rhodan si nasadil čepici, cvrnkl do štítku a vykročil k východu.

Za ním zůstalo ticho, které skončilo výbuchem Bullova smíchu.

„Jestli máš pravdu, tak беру všechno zpátky. Jestli se nám ale touhle praštěnou akcí na sebe podaří přilákat pozornost cizích bytostí, pak tě osobně nazvu neopatrným chlapcem. S prominutím, veliteli, kdyby se takový chyby dopustil můj podřízený, postavil bych ho před válečný soud.“

Dr. Manoli sešel opěrky svého křesla. Rty se mu chvěly, když se Rhodan pomalu otáčel. Pohled měl tajuplný, ale hlas mu zněl měkce.

„Já taky, Bully, já taky.“

Ocelové dveře zapadly. Salutující bojovní roboti svésili paže. Šéf odešel.

„Moc dobrý psycholog vsutku nejste,“ zamumlal Dr. Haggard, zakladatel světoznámé Arkonidské kliniky.

Reginald Bull se mračil. Pak se podíval na oba Arkonidany. Najednou pochopil, proč se Rhodan rozhodl pro let - nechtěl si z Thory a Cresta udělat nepřátele. Možná by to bylo horší, než kdyby loď zaměřila cizí civilizace.

Good Hope se zvedla ze země. Energetická kopule se nahoře otevřela a loď z ní vyklouzla. Pár vteřin nato zmizela v modrém nebi nad Gobi.

Generál Lesly Pounder tlumil nápor svých emocí. Pro něj, pro muže posedlého raketami, bylo grandiózním zážitkem, že vidí tuhle neskutečnou loď vzlétat. Jak nicotné a hloupé mu proti ní připadaly kosmické lodě US Space Force! - A nejenom Space Force!

I Gregor Petronskij, maršál a velitel východního letectva a kosmického programu, se tvářil kamenně. Pohledy obou nejvyšších velitelů se zkřížily. Pounder řekl:

„Kde zůstává naše hrdost? Mravenec pod podpatkem obra není menší a bezmocnější než my.“

Maršál Petronskij neodpovídal. Jeho stanovisko bylo jasné. Už neexistovaly žádné vzájemné pochybnosti a tajná nepřátelství. Alespoň tohle bylo přínosem náhlého zjevení jménem Perry Rhodan.

Allan D. Mercant se odvážil učinit několik kroků kupředu. Rhodanem svolaná konference přišla vsutku jako blesk. Mercant pohlédl na hodinky. Jeho hlas zněl klidně a mírně jako vždy:

„Pojďme, pánové! Nebo snad ještě někdo pochybuje o existenci jiných civilizací, než je ta pozemská? Pokud ne, pak bych vás prosil, abyste neprodleně informovali své vlády o výsledcích jednání. Během následujících dní mne najdete ve Washingtonu. Poletíme společně, generále!“

Pounder přitakal.

„Co se stane, pokud Rhodanův průzkumný let skončí fiaskem?“ zeptal se jakýsi hlas v pozadí. Patřil Koselovovi, šéfovi východní tajné služby.

Mercant si otřel z čela pot. „Můžeme jen doufat, že Země nebude objevena. Pánové, dejte svým vládám jasně na srozuměnou, že nejsme ve vesmíru sami! Bylo by dobře vzdát se všech malicherných pozemských střetů v zájmu všeobecné jednoty. Jestliže protivník zvenčí přijde, lidstvo už nesmí být déle roztrženo.“

Muži odešli.

„Jen aby to dopadlo dobře,“ zamumlal Petronskij. „Pokud jsou výsledky zaměřovačů správné, Rhodan se dostane do pěkné šlamastiky. Jak vysoká je bojová síla Good Hope?“

„To záleží na tom, co má k dispozici protivník,“ nevrle se ušklíbl Pounder.

„Nu dobrá, dočkejme času,“ odpověděl Petronskij.

Hustá venušská mlha se ještě chvěla poté, co se do ní Good Hope ponořila. Vzdálenost ze Země na Venuši překonala za čtyřicet minut.

Pro Perryho Rhodana neznamenal mezipřistání na Venuši jenom krátkou pauzu na oddech. Šlo hlavně o to, aby tam vysadil Nyssenovu flotilu, která dostala za úkol zajistit prastarou základnu Arkonidanů a postarat se o to, aby členové jednotky mutantů, nacházející se na této základně, měli neustále k dispozici dobré dopravní prostředky.

Po definitivním odletu Good Hope měli mutanti k ruce malé kosmické stíhačky.

Rhodanův další důvod návštěvy Venuše byl téměř existenční. Poté, co zjistil, že arkonidský centrální počítač neví prakticky nic o předpokladech soustředění kosmických lodí u soustavy Vegy, chtěl se obrátit na podstatně větší počítač na Venuši se stejnou otázkou. Doufal, že mu pomůže.

Krátce před přistáním na Venuši sdělil posádce, že skok přes dvacet sedm světelných let k soustavě Vegy se může uskutečnit teprve poté, až zjistí přesné údaje o této soustavě.

Crest a Thora se ponořili do tvrdošíjného mlčení: Situace na palubě Good Hope hrozila přerůst do vážných problémů. Rhodan věděl, že bude nutné přistoupit na nějaký dobrý kompromis.

Konzultace s počítačem, který byl tisíckrát výkonnější než ten na Zemi, proběhla pozitivně. Ano, tenkrát před 10 000 lety, než byli Arkonidané nuceni opustit venušskou základnu, opravdu prozkoumali okolí sluneční soustavy. Tenkrát byli dnešní degenerovaní Arkonidané ještě plni síly, rozhodnosti a zvědavosti. Proto o svém okolí hodně věděli. Perry Rhodan s tím počítal. Crest a Thora byli oproti tomu velmi překvapeni. Protože v počítači z jejich zničeného křižníku

žádné informace o soustavě Vegy nebyly, předpokládali, že tomu tak bude i u venušského počítače. Rhodan byl ke své lítosti nucen Cresta znovu upozornit na podstatný omyl jeho civilizace. Ze získaných poznatků totiž vyplývalo, že vzdálená mateřská planeta Arkon nedisponovala zdaleka všemi údaji, které měl počítač na Venuši. Navíc se z toho dalo soudit na fakt, že se mnohé ze starých arkonidských expedicí už víckrát neohlásily a zanikly. Crest to dosud odmítal připustit.

Poté, co získal nové informace, Rhodan odstartoval. Tentokrát se vzdáleným cílem před očima.

V centrále kulovité lodi nebylo dunění pohonných agregátů téměř slyšet. Rhodan ovládal stále se zrychlující loď s téměř náměsíčnou jistotou.

Crest a Thora očekávali nastávající transici se samozřejmým klidem. Rhodan ani Bull nebyli s to zakrýt jistou nervozitou, přestože jim bylo všechno jasné.

Cílový objekt byl pomocí souřadnic uložen do naváděcího počítače, který zakalkuloval všechny potřebné údaje, jako například hmotnost lodi, vzdálenost a existující gravitační pole, a nastavil potřebná data transice.

Rhodan naprosto přesně věděl, že transici neboli skok hyperprostorem nelze vyčíslit pomocí pozemské matematiky. Nešlo ji ani vysvětlit. Takže se musel spolehnout výhradně na arkonidské vzdělání, které mu bylo zprostředkováno rychlým a vydatným hypnoškolením. Toto zjištění samo o sobě stačilo, aby znervózňel on i Bully. Nebylo tu nic, co by některý z nich někdy předtím prožil na vlastní kůži.

Teď je čekalo něco docela nového.

Motory duněly.

Čím více se Good Hope blížila k hranici rychlosti světla, tím silnější to byl zvuk.

Mezitím překřížili oběžnou dráhu Země. Loď mířila ze sluneční soustavy směrem k transici.

Rhodan sundal ruce z řídicích pák. Teď řízení převzal počítač.

Ve velínu se objevily jenom vůdčí osobnosti posádky. Na nesčetných obrazovkách se třpytily hvězdy.

Vtom se rozsvítily kontrolky hyperletu. Rhodan stiskl tlačítko ručního ovládání a pohnul pákami.

„Proces přerušen? Proč?“ vyjekl Bully.

Rhodan poposedl v křesle. Bully se zakabonil. Něco tady nesedělo.

„Vaše vynikající hypnoškolení v mém podvědomí zakotvilo, že není obzvlášť radno transítovat uvnitř jakékoli sluneční soustavy,“ vysvětloval Rhodan. „Dokud neodletíme do volného kosmu, nerad bych transitoval. Nechci způsobit případné výkyvy v rovnováze magnetických polí sluneční soustavy. Můžete mě na okamžik následovat do jídelny?“

Bully zapnul hyperzaměřovač na vyhledávání cizích těles a také se zvedl.

John Marshall zkoumavě hleděl na oba Arkonidany, ale když se mu nepodařilo proniknout jejich mentálními zábranami, otočil se k bledému děvčátku, jako by hledal pomoc.

Betty Toufryová mu věnovala krátký, dětský úsměv. Pokrčením ramen naznačila, že ani jí se nepodařilo zjistit obsah myšlenek cizinců, přestože disponovala silnějšími telepatickými vlohami než Marshall.

Malý Japonec vedle Bulla náhle zmizel. Tako Kakuta, muž, který byl chopen teleportovat, dal přednost teleportaci před obyčejnými kroky.

Kromě Marshalla, Betty a Kakuty tam byli ještě dva další lidé, které Bull před startem téměř vůbec neznal. Rhodan je naložil na základně na Venuši.

Malý, obtuloustlý Japonec Wuriu Sengu se dokázal silou vůle dívat skrz pevné materiály. Předtím, než byl objeven pro jednotku mutantů, pracoval v dolech. Už tam udivoval své kolegy, s jakou velkou jistotou dokázal poznat, kde je a kde není uhlí.

Ralf Marten, v Japonsku narozený syn německého obchodníka a Japonky, také patřil ke generaci, zrozené krátce po explozi atomové pumpy nad Hirošimou.

Jak se Bull doslechl, tento vysoký štíhlý muž byl schopen vypnout na stanovenou dobu své ego a dívat se očima cizích lidí. Dokázal proniknout do samotné hloubi duše své oběti. Když člověk pomyslel na schopnost Tako Kakuty přenášet své tělo silou vůle z místa na místo a na telekinetické vlohy malé Betty, byla to povedená posádka. Pět tajuplných mutantů. Paradoxní přitom bylo, že se mutanti Arkonidanům zdáli být snesitelnější než obyčejní lidé, protože Arkonidané tyhle vlastnosti znali a zčásti je i ovládali.

Stejně pochopitelné však bylo, že se mutanti mohli obyčejným smrtelníkům jevit jako příšery či monstra.

Tajná jednotka mutantů, kterou Rhodan vytvořil a oficiálně ji nazval speciální policejní jednotkou Třetí moci, představovala silný bezpečnostní faktor. Každý sebelépe vycvičený obyčejný voják byl proti nim slabý.

Rhodan dobře věděl, že bude těžké docílit toho, aby si obyčejní lidé a mutanti zcela porozuměli. Prozatím mu však stačilo, že mezi zúčastněnými vznikla alespoň snesitelná atmosféra.

V jídelně vládlo napětí, vzrušení, ale i nevole, vyvolané náhlou změnou letového plánu.

Rhodan nepotřeboval mnoho času. Jeho pohled na hodinky jasně naznačoval, že na dlouhé otázky není kdy.

„Jakmile budeme u oběžné dráhy Jupitera a začneme se vymaňovat ze sluneční soustavy, provedeme první transici v dějinách lidstva. Proto vás žádám, abyste se přesně drželi všech nařízení a ustanovení. Lékaři Dr. Manoli a Dr. Haggard

se o vás po úspěšném hyperskoku postarají. Lze však s velkou pravděpodobností předpokládat, že nedojde k žádným škodám. Kdyby ta věc byla nebezpečná, Arkonidané by už před desítkami tisíc let museli vymřít. Při transici se chovejte naprosto klidně. Je přirozené, že při transici všichni dematerializujeme. To znamená, že se vaše organismy přechodně rozplynou, protože v této podobě nemohou existovat v pětidimenzionálním nadprostoru. Ovšem po návratu do normálního prostoru si můžete být jisti, že vaše slepé střevo zůstane přesně tam, kam vám ho matka příroda uložila. A ještě něco...”

Rhodan se rozhlédl.

„Počítač na Venuši vydal přesné údaje o slunci Vega. Před zhruba deseti tisíci lety kolem něj obíhalo více než dvačtyřicet planet, což je při jeho gigantické velikosti vcelku normální. Inteligentní bytosti byly objeveny jen na osmé planetě. Tato planeta se jmenuje Ferrol a její obyvatelé si říkají Ferronové. Mají se údajně podobat lidem: dvě nohy, dvě ruce, jedna hlava, vzpřímená chůze.

Když tenkrát Arkonidané tuhle planetu poprvé navštívili, její obyvatelstvo právě vynalezlo střelný prach. Což může znamenat, že nyní, po deseti tisících letech, už znají atomovou bombu i nadsvětelný pohon. Bud' tam najdeme vynikající civilizaci, anebo radioaktivně zamořenou hromadu šrotu. Připravte se na překvapení a snažit se udržet sebevládu. To je vše, co jsem vám chtěl říct. Jestli můžete, ještě se hodinku vyspěte. Vůbec pro vás bude nejvhodnější, když transici prospíte.“

Rhodan mávl na pozdrav a šel.

Kapitán Klein dal svým mužům rozhod a major Deringhouse se rozhodl, že se ještě podívá na své stroje.

Když otevřel vstup do hangáru ke stíhačkám, sám pro sebe si zamumlal:

„Nemůžu si pomoci, ale ta věc není tak docela v pořádku.“

Podobné myšlenky měl i Bull, když se v antigravu vznášel k velínu.

Sotva do něj vstoupil, vzduch se před ním začal chvět, mihotat a nabírat podobu člověka. Pak se zhmotnil. Před Bullem stál Tako Kakuta a usmíval se.

„Zapomněl jste tam čepici, pane,“ řekl. „Tady!“

Reginald Bull automaticky počítal do tří. Pak jeho pěst vyletěla, ale do ničeho nenarazila. Tako Kakuta byl pryč. Bully kráčel ke kontrolnímu křeslu druhého pilota. Rhodan ho přijal s kamenným výrazem. Úsměv tkvěl jenom ve vráskách kolem očí.

„Mutanti dostali rozkaz trénovat své schopnosti při každé příležitosti,“ poznamenal pobaveně.

Bully zamračeně usedl do křesla.

Rhodan pozoroval obrazovky. Good Hope už dávno dosáhla maximálního zrychlení.

Před palubním počítačem seděla Arkonidanka Thora. Její pohled byl tajuplný.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Rhodan.

„Výborně, děkuji. Perry - podobáte se nestabilnímu silovému poli, které se může každou chvíli prolomit.“

Perry Rhodan nic nenamítal a zahleděl se kamsi do hlubin vesmíru. Tam ležel fiktivní bod, který počítač znovu stanovoval jako výstupní bod transice.

Thora se podívala na Cresta, jako by u něj hledala pomoc. Nevěděla, proč se najednou cítí tak deprimovaně.

Šlo to ráz na ráz. Příliš rychle, než aby to člověk mohl svým mozkiem obsáhnout. Před okamžikem ještě vnímal dunění konvertorů strukturového pole, na obrazovce se objevilo fialové světlo, a pak se najednou všechno proměnilo.

Velín se proměnil v rudé oko obra, agregáty ztrácely obrysy, rozplývaly se, až definitivně zmizely.

Přicházející bolest byla ostrá a nepříjemná. V nejvyšším stupni přestala, jako by se nervová soustava sama od sebe vypnula.

Rhodan cítil, že sedí v křesle, ale křeslo tam nebylo. Jeho poslední myšlenka před pocitem roztržení těla patřila rematerializaci. Ano, nebylo těžké proměnit pevnou látku v energii, ale ještě nikdy nebyl svědkem toho, že by se z energie stvořilo tělo.

Zdálo se, že to trvá jen zlomek vteřiny. Ovšem čas tady ztratil význam. Podlehli relativitě. Stejně tak mohly uběhnout desítky let a člověku by to připadalo jako vteřina. Temná rudá barva ještě převládala a vtom se ostrá bolest vrátila. Znovu pocít, že člověku trhají tělo, ale to už se vracela i podoba předmětů ve velínu.

Návrat do normálního prostoru proběhl spontánně, bez jakéhokoliv přechodu. Pohled se rozjasňoval, smysly přebíraly své obvyklé funkce, jako by tomu nikdy nebylo jinak.

Jenom obraz na monitorech se změnil. Dominovala mu zářící hvězda, která nemohla být v žádném případě pozemským sluncem. Byla příliš velká, příliš horká a jasná.

Ozvalo se zabzučení poplašného signálu. Vytrhlo Rhodana ze zamyšlení. Naproti němu se ozval bolestí zkreslený hlas:

„Nepříjemné, že? Všechno v pořádku, pane?“

Rhodan vzhlédl k Tako Kakutovi. Teleporter tam stál, jako by se nic nestalo.

„Bylo to dost tvrdé,“ řekl velitel. „Jak to, že vy...“

„Já jsem si na to už dávno zvykl, pane. Rematerializace probíhá vždy se stejnými symptomy. Člověk si zvykne. Poplach, pane! Zaměřovače něco mají!“

Rhodan ani neposlouchal klení kopilota Reginalda Bulla, který si právě nevěřícně ohmatával údy, aby se ujistil o jejich existenci.

Postupně se mu všichni hlásili. I Thora s Crestem.

Dr. Haggard a Dr. Manoli oznamovali, že posádka je v naprostém pořádku.

Poplach vycházel automaticky od zaměřovacích přístrojů, protože naměřily otřesy prostoru, vyvolané vlastní transicí. Sirény za okamžik ztichly.

Rhodan se mlčky rozhlížel.

Byli tam všichni, zdálo se, že se nic nezměnilo. Thora se tvářila natolik rutinovaně, že se jí raději na nic neptal. Bully se však nedokázal tak dobře ovládnout. Potácivě vykročil k obrazovkám a ztěžka se zeptal: „Jsme na místě? Dorazili jsme? Tohle je Vega?“

Arkonidanka mu poněkud chladně odpověděla: „A co jste myslel? Hyperskoky našich lodí se podaří vždycky.“

„Přeskočili jsme sedmadvacet světelných let?“ polkl Bully a tiše zaklel. Mlčky se vrátil na své místo a přijímal hlášení ze strojovny. Ano, všechno bylo v nejlepším pořádku. Proběhlo to přesně a spolehlivě.

Rozechvělý Crest stál před strukturálním zaměřovačem. Právě hlásil zaměření první planety. Na obrazovkách se objevovaly početné zelené body. To bylo to, co arkonidského vědce velmi zajímalo.

„Naše loď,“ zašeptal Crest. „Epochální záležitost. Podívejte se na zaměřovač. Více než padesát jednotek vystoupilo téměř ve stejný okamžik z hyperprostoru.“

Narazil na Rhodanův bezvýrazný pohled.

„Kdy?“

„Inu, společně s námi.“

„Výborně!“ řekl Rhodan. „To je skvělé. Takže si otřesu prostoru vyvolaného námi, ani nemohli všimnout Náhodička, že?“

„Raději bych byla zaměřena,“ řekla Thora. „Aspoň by naši o nás už věděli. Nechte nastavit kurz k osmé planetě, prosím. Tam na naše výzkumnické loď docela určitě narazíme.“

„Kdybyste tak mohla mít pravdu,“ poznamenal protáhle Rhodan.

Pak přišel ostrý rozkaz:

„Bully, k boji připravit. Poplach všem stanicím. Thoro, převezměte zaměřovače. Bully, ty se postaráš o zbraňovou centrálu.“

V jednotlivých sektorech Good Hope se rozbzučely poplašné signálky. Muži zvedali hlavy.

Videofonem se ohlásil major Deringhouse. Obě jeho stíhačky byly připraveny ke startu z paluby:

„Přeskočilo vám?“ zachvěla se Thora a v rudých očích jí vzplál divoký hněv. Vztyčila se nad Rhodanem a působila dojmem, že ho opět nadevše nenávidí.

„Možná,“ opáčil lhostejně Rhodan. „Možná taky ne. Každopádně nejsem dostatečně šílený, abych s nějakou nepodloženou radostí vletěl přímo do hrozu neznámých lodí v neznámé sluneční soustavě. Neříkal jsem vám, že nevěřím na arkonidské lodě? Zaujměte bojové pozice, prosím.“

Díval se za odcházející Thorou. Zuřila.

„Kapitáne Kleine, postarejte se o ty zaměřovače,“ řekl už klidněji. „Wuriu Sengu, buďte připraven. Díky, to by bylo všechno.“

Konvertory zahučely a kolem lodí se vytvořilo energetické ochranné pole. Good Hope byla zabezpečena, jak nejlépe to arkonidská technika umožňovala.

Na obrazovkách hyperzaměřovačů nadále svítily malé zelené body. Byly ještě daleko, něco kolem tří světelných hodin.

„Požaduji transici na krátkou vzdálenost!“ ozval se Thořin ostrý hlas.

Rhodan neodpovídal. Stáhla se tedy do pozadí, ale nevzdávala se. Kousek od ní sedělo těsně při sobě pět mutantů. Betty Toufryová a John Marshall naslouchali impulzům a myšlenkovým proudům, které by normální smrtelník nikdy nemohl zachytit.

Po chvíli dívka řekla:

„Slyším plakat duše. Někdo umírá. Mnoho lidí umírá. Prostor je plný vzlykání, zoufalství, pláče a smrti!“

Oči měla doširoka otevřené. Bully na ni plaše pohlížel. Na obrazovce narůstal počet zelených bodů. Kdesi daleko vpředu, v planetární soustavě obřího slunce Vega, se dělo něco, co za tím nikdo nedokázal objasnit.

Rhodan vyhlásil nejvyšší stupeň poplachu.

Vega svítila jako oko temného obra.

Zvolání dutě znělo velínem. Nikdo vážně nepočítal s takovými událostmi. Přišly rychle a překvapivě jako skok šelmy. Chvilí trvalo, než bylo vůbec možno rozpoznat jemné linie a rozsvěčující se body. Teprve zvětšení ultraoptického zaměřovače podalo obraz strašlivých událostí, probíhajících v blízkosti čtrnácté planety.

Pět minut po optickém zaměření se ozvaly energetické zaměřovače: Tyto vysoce citlivé přístroje reagovaly na výboje energie.

Good Hope nadále udržovala rychlost, blížící se rychlosti světla. Bylo pro ni nemožné uhnout té spoustě křížujících těles.

Přitom by stačila jen maličká změna kurzu. Agregáty řvaly jako pominuté, vyrovnávače přetížení pracovaly na maximum.

Svítilí prst, který se hnál proti Good Hope, nemohl letět rychlostí světla. Kdyby tomu tak bylo, optický zaměřovač by ho za chytil až v okamžiku zásahu lodi. Ovšem pořád to bylo dost pře kvapivé. Tak překvapivé, že někteří muži ve velínu vyjekli lek nutím. Znali tyhle paprsky, přinášející smrt.

Rhodan se dál snažil o změnu kurzu. Při tak vysoké rychlosti to nebylo nic lehkého. I arkonidská technika měla své hranice.

Pohybující se hmota byla pohybuující se hmotou. Na tom se ne dalo nic změnit.

Nakonec se přece jen lodi podařilo uhnout z bezprostředního ohniska nebezpečí.

Energetický paprsek minul loď asi o kilometr a hnál se do volného kosmu.

„Tomu říkám přivítání!“ vykřikl Rhodan. Pobledlá Arkonidanka se na něj neodvažovala ani podívat.

Pak se stalo něco, co se muselo stát.

Z malých zelených bodů se na obrazovkách stala kosmická tělesa, která pročesávala černý vesmír různobarevnými liniemi.

Crest vykřikl.

Strnule zíral na projekci, kde se zcela zřetelně projevovala odlišnost dvou základních typů lodí. Jednu z nich měl kapitán Klein na silně zvětšené obrazovce blízkého zaměření.

Loď měla oválný, vejčitý tvar. Tenhle typ lodí tu byl ve většině. Ale přesto byly vejčité lodě tím druhým typem jedna po druhé ničeny. Planetární prostor Vegy byl naplněn atomovými explozemi, ve kterých zanikalo stále víc a víc vejčitých lodí. Vypadaly zcela bezmocně.

Rhodan si už před chvílí uvědomil, že je tomu tak hlavně vinou jejich nemotornosti a neschopnosti patřičně manévrovat. Jasné paprsky neustále dopadaly na povrch vejčitých lodí a proměňovaly je v explodující bomby.

„Nemají energetické ochranné štíty,“ zvolal vzrušeně Klein.

„Žádné energetické zaměření, pane! Jsou jako šneci. Nemají šanci.“

Rhodan se staral jen o změnu kurzu Good Hope.

Pak se ozvalo druhé Crestovo zvolání.

Na obrazovkách se vynořily další lodě. Jakoby protiklad vejčitých lodí měly tyhle protáhlý tvar - připomínaly spíš doutníky. Uprostřed měly vystouplý prstenec. Jako kdyby někdo protáhl doutník velkým kaštanem.

„Rychleji - uhýbejte přece, rychleji!“ křičel Crest. Jeho příslovečný klid byl ten tam. Z arkonidského vědce se stal jen uzlíček nervů.

Rhodanova odpověď nebyla nutná. Good Hope se podařilo uhnout nejhoršímu, ale přesto na ni několik lodí vystřelilo. V prostoru Vegy bylo rozptýleno příliš mnoho neznámých a tajuplných protivníků.

Znovu téměř na poslední chvíli spatřili světlý prst, který po nich sahal.

Pak se zablesklo, neznámá síla popadla Good Hope a vyhodila ji z dráhy. Na obrazovkách se rozzářilo oslňující světlo. Loď zarezonovala jako zvon.

Ve zlomku vteřiny byl však zase klid. Daleko odtud se vzdalovala doutníková loď, která střílela.

Perry Rhodan se zasmál.

Crest stál před obrazovkami. Ohnisko bitvy se vzdalovalo, jednotky lodí se zmenšovaly.

Posledním bezprostředně nebezpečným okamžikem byla chvíle, kdy proletěli zářícím plynovým míčem, vzniklým explozí jedné z bojujících lodí.

Opět zavly konvertory energetického ochranného štítu. Pak byla Good Hope venku. Před ní zářila čtrnáctá planeta soustavy. Muselo jít o obra typu Jupitera.

Rhodan definitivně vypnul motory lodí. Good Hope mířila ve volném pádu ke vzdálené planetě.

„Nebylo to nic moc,“ chladně konstatoval Bull. „Jenom paprseček. Ten nám nemoh ublížit. Má tady někdo nějaký dotazy?“

Zamrkal na Rhodana, který vstával a mířil si to k oběma Arkonidanům.

Cresta z kapitánova úsměvu zamrazilo. Rhodan byl zase jednou zkušební pilot, který nesnášel nejasnosti.

„Když to bouchlo,“ chtěl jste něco říct, řekl Rhodan. „Co to bylo?“

„Zmýlil jsem se,“ svěřil hlavu vědec. „Opravdu jsem se zmýlil. Odpusťte.“

„Tohle není nic nového. Mě zajímá, co jste chtěl říct během toho útoku?“

Crest ho zapřísahal očima. Velmi se styděl.

„Ty podlouhlé lodě znám! Každý Arkonidan je zná. O tom není pochyb. Takové zvláštní lodě staví jenom jedna jediná civilizace v celé Galaxii!“

„Odkud je ta civilizace?“

Crest nahmatl opěradlo a přidržel se ho. Dr. Haggard ho mlčky odvedl k nejbližšímu křeslu. Arkonidan do něj klesl a zlomeným hlasem vysvětloval:

„Jistěže ne z Arkonu. Říkají si Topsiderové a vznikli z jednoho druhu ještěrek. Jsou mimořádně inteligentní, rozhodní a brutální. Absolutně nehumánní! Ovládají tři menší sluneční soustavy. Svůj mateřský svět, Topsisid, mají přes osm set tisíc světelných let daleko od Země, v sektoru Orionu. Planeta Topsisid má dvojslunce. Hlavní slunce svítí bíle, malý průvodce fialově. Nechápu, co tu Topsiderové chtějí. Patří mezi první civilizace, které se vzepřely moci Velkého impéria. Zhruba před tisícem let jsme proti nim vyslali několik trestných expedic.“

Rhodan se zasmál.

„Před tisícem let,“ řekl. „To je vám podobné, přáteli! A to se odvažujete tvrdit, že vaši lidé jsou schopni velké výzkumné expedice? Já vám mohu prozradit, co tady ti chlapíci hledají!“

„Nás?“ vyhrkl nervózně kapitán Klein.

„Uhodl. A my blázní jim ještě letíme v ústřety. Stojíme tváří v tvář velmoci, proti které jsme jen sotva schopni se ubránit. Nemračte se, Thoro! Vaše takzvané Velké impérium umírá: Je na čase, aby si Arkon konečně uvědomil, co se děje v okrajových oblastech říše. Pořád ještě chcete, abychom se spojili s palubami těch lodí? Topsiderové určitě dokáží létat nadsvětelnou rychlostí. Třeba se otočí a odletí doma, až ve vás poznají vládnoucí Arkonidanku!“

Tahle ironická slova ji ranila. Thora sklonila hlavu. Rhodan se od ní odvrátil. Vtom se ho Crest zeptal:

„Komu patřily ty ubohé lodě? Viděl jste, jak snadno je sestřelovali?“

„Jistě,“ přitakal Rhodan. „Byly bezmocné jako ovce. Tak nějak bychom asi vypadali i my, kdyby Topsiderové přepadli naši sluneční soustavu. Bully, dej laskavě prsty od zbraní. Jestli někdo z nás ztratí nervy, můžeme s nimi zítra počítat nad Zemí. Ještě svůj malý omyl nezaznamenali, protože zdejší obyvatelé systému Vegy reagovali podobně jako my, a tak je pokládají za nás. Brání se, to je všechno. Ale beznadějně to prohrají. Bezesporu tady jde o inteligentní bytosti z planety Ferrol. A teď dostávají výprask, který původně patřil nám.“

Rhodan zmlkl. Good Hope se dál hnala do vesmíru. Bojiště zůstalo daleko za ní.

„Co teď?“ zeptal se Bull. „Ztratíme se? Pokud ano - jak?“

Rhodan zamyšleně padl do křesla.

„Zmizet musíme v zájmu Země. Musíme riskovat i zpětný hyperskok. Lze předpokládat, že při tom bitevním chaosu nikdo nezaznamená další otřes prostoru. Chcete něco říct, Creste?“

Arkonidan zavrtěl hlavou. Rhodan začal přepínat. Vydával krátké a přesné rozkazy. Nahoře v hangáru slézal major Deringhouse ze stíhačky a nadával. Pevně počítal s tím, že vzletne.

O tři minuty později přišlo další hlášení hyperzaměřovače. Daleko před lodí, přesně v jejím kurzu, byl zjištěn bezpočet trosek. V blízkosti čtrnácté planety musela krátce předtím probíhat bitva.

„Zajímavé,“ zamračil se Bully. „Co když tam někdo přežil? Ferronové třeba znají skafandry, ne? Měli bychom se pokusit si s některým z nich promluvit.“

Rhodan chvíli přemýšlel, než odpověděl. Naklonil se nad řídicí panel a začal loď brzdit.

Cresta náhle zamrazilo. Rhodan před chvilkou vysvětloval, že musejí ze soustavy Vegy rychle zmizet, a teď se tu chce zdržovat. Toho člověka nikdy nepochopí. Crest si uvědomoval, že ve své říši nezná nikoho, kdo by byl schopen tak rychle měnit svá rozhodnutí. .

„To není špatný nápad,“ řekl Rhodan. „Pozor u zbraňových systémů!“

„Vás člověk snadno přemluví, že?“ namítala Thora. „Stačí malá poznámka a uděláte opak toho, co jste chtěl udělat předtím.“

Rhodan se pousmál. Thora pod jeho pohledem zrudla. „Malý omyl,“ poučoval ji. „Nikoli Bully, nýbrž výsledky z počítače. Podívejte se na ně! Lodě Topsiderů jsou podstatně pomalejší než Good Hope. Než ty docílí rychlosti světla, můžeme my mezitím desetkrát skočit hyperprostorem. Vejcovité lodi Ferronů jsou ještě pomalejší. Takže si můžeme dovolit se tady trochu porozhlédnout.“

„Bezpočet trosek!“ zašeptal Dr. Manoli. „Jen se na to podívejte! Všude echa. Ale měl by tam být i někdo, kdo přežil.“

Betty Toufryová se tiše usmála směrem k Rhodanovi. Zachytila jeho myšlenky. Rhodan nezastavil Good Hope jen proto, že ho nepřátelské lodě nemohly dohnat. I on myslel na živé bytosti u čtrnácté planety.

Lod' brzdila svůj let.

V hangáru malých stíhaček se major Deringhouse opět vyškrábal do kabiny a zavřel nad sebou kryt.

Manévr nebyl nijak jednoduchý, protože probíhal v bezprostředním gravitačním poli skutečně velké planety. Číslo čtrnáct mělo možná trojnásobek rozsahu Jupitera. Dokonce i Crest se nad tím podívoval.

Trosky bývalých kosmických lodí pomalu podléhaly přitažlivosti planety.

Rhodan mezitím přibrzdil a seřídil rychlost lodí tak, aby mohly být započaty záchranné práce.

Po dlouhých snahách našli ve volném prostoru jednu pohybuující se bytost. To však bylo všechno.

Když ji tlakovým paprskem nasáli do lodí, málem se zadusila. Tělo cizince navíc vykazovalo popáleniny, vzniklé ultrafialovým zářením mocné Vegy.

Pak ta bytost seděla roztřeseně a naplněna strachem ve velínu, než ji doktoři Manoli a Haggard uklidnili. Snad v tu chvíli pochopila, že ji nechtějí zabít.

Ano, byl to Ferron, příslušník civilizace, kterou tu před deseti tisíci lety objevili Arkonidané. Podle Rhodanových propočtů by správně měli být dál, než byli, soudě podle zaostalosti jejich kosmických lodí.

Nakonec se ukázalo, že Ferronové nejsou schopni myslet pětidimenzionálně, ani vypracovat odpovídající matematiku. Bezní nebyla nadřazená kosmická plavba hyperprostorem možná. Zato však vyvinuly natolik dokonalou mikromechaniku, že Rhodan při prohlížení ulovených součástí lodí tiše hvízdal.

Celkem ve všem byli Ferronové dál než lidstvo. Nicméně nyní - díky arkonidské technice - je lidé skokem předešli.

Když se Ferron dostal na palubu a jeho myšlení se vzpamatovalo ze stavu vyčerpání, Rhodan ohlásil palubním komunikátorem:

„Přichází k sobě. Mutanti s ním naváží telepatické spojení a najdou možnost dorozumívání. Přesto prosím, aby se nepracovalo s pojmy jako Slunce nebo Země. Neustále mějte na mysli, že pozice naší planety musí zůstat tajemstvím. Dejte si na to tedy pozor! Pro všechny bytosti, se kterými se nyní nebo později setkáme, jsme zkrátka Arkonidané. Důkazem tohoto tvrzení je naše Good Hope. Kromě toho se Arkonidanům hodně podobáme. Takže: s okamžitou platností zapomeňte, že jste z planety Země. Ani nevíte, kde se tato planeta nachází. Konec!“

To bylo stručně a jasně řečeno. Oba praví Arkonidané s pocitem hořkosti zjišťovali, že Perry Rhodan myslí jen a jen na svou planetu a své lidstvo. V tomto ohledu byl velký egoista. Ale i Thora musela nakonec přiznat, že nemůže jednat jinak. Navíc pro ni objevení ještěrkovitých bytostí znamenalo těžkou ránu pod pás.

Počítačový tlumočnick - další ze zázračných přístrojů z dílen na Arkonu - rychle zaregistroval hlásky a symbolové skupiny Ferronů a dorozumívání se mu dařilo stále lépe.

Od záchrany Ferrona uplynuly tři hodiny. Betty Toufryová a John Marshall zjišťovali a přijímali údaj za údajem a ukládali je do tlumočnicka.

Crest a Thora, kteří měli výhodu fotografické paměti, už nyní začínali zvolna hovořit ferronsky. Good Hope mezitím kroužila kolem čtrnácté planety.

Perry Rhodan se držel od diskutující skupinky poněkud stranou, přestože na něj cizinec neustále pohlížel. Patrně si už dávno všiml, jak velkou rozhodovací sílu tenhle muž v sobě nosí.

Rhodan si ho pečlivě prohlížel. Ferron byl relativně malý, ale velmi svalnatý a podsaditý. Jeho mateřská planeta Ferrol vykazovala gravitaci 1,4 g. Nebylo proto divu, že je tak silný.

Ruce a nohy byly absolutně humanoidní, stejně tak velmi vlasatá hlava a maličké, hluboké oči pod silně vyklenutým čelem. Ústa měl nápadně malá. Hlavní rozdíl mezi ním a lidmi byl však v bleděmodré barvě kůže, která zvláštním způsobem kontrastovala s měděně zbarvenými vlasy. Ferron přitom nebyl žádná příšera. Anatomické rozdíly jistě existovaly, ale nebyly vidět.

Rhodan naslouchal nesrozumitelným slovům. Snažil se přitom identifikovat pocity, které v sobě cítil. Nedařilo se mu to.

John Marshall rychle přišel k velitelovu křeslu. Ferron se za ním díval. Když se Rhodan otočil, cizinec se napřímil a položil si pravou ruku na hrud'. Patrně byl přesvědčen, že má co do činění s civilizací, která tu jeho dalece předčí.

Co se děje?“ zeptal se Rhodan. „Máte potíže? Nelíbí se mi, jak se tváříte.“

Telepat se zlostně pousmál.

„Crest mu sdělil strašidelné historky o moci Velkého impéria,“ postěžoval si.

„Já vím. Jedná podle mých příkazů. Ještě něco?“

„Dobrá, vaše příkazy. Prikázal jste mu taky, aby se vzdal všech myšlenek ohledně takzvané planety věčného života? Mě by teď spíš zajímaly jiné věci.“

„Nevzdává to, co?“ zamumlal Rhodan. „Jak se dorozumívají? Jde jim to?“

„Jde jim to výborně. Ten stroječek je fantastická věc a Crest už teď umí tu jejich řeč skoro dokonale.“

„Má fotografickou paměť. Není divu. Co vypráví Ferron o tom útoku?“

John Marshall na cizince pohlédl. Haggard mu dával další uklidňující injekci.

„Říká si Chaktor a byl velitelem malé lodi, zničené před čtyřicetimi hodinami. Tady, u čtrnácté planety, byla postavena první ochranná bariéra. Právě je rozbíjena druhá linie. To jsme viděli. Třetí stojí přímo před hlavním světem - před osmou planetou. První nepřátelské lodě se tu objevily asi před týdnem. Nikdo s nimi nepočítal. Na Ferrolu zavládla panika. Jeho kosmická flotila je zasvěcena smrti. Chaktor nás zapřísahá a prosí o pomoc, což bylo přirozeně podníceno Crestovým přeháněním. Tohle není moc čistá hra, šéfe!“

Marshall se kousl do rtu. Byl velice znepokojen.

„Co všechno Ferronové ještě umějí?“ zjišťoval Rhodan.

„Moc toho není. O nadsvětelné rychlosti nic nevědí, proto k nám chová takový respekt. Chaktor vás má za zázračné zvíře. Neznají ochranné energetické štíty. Jestliže jejich loď zasáhne energetický paprsek, je po nich. Měli velikou flotilu, převážně obchodních lodí, ale byla špatně vyzbrojena. Energetické zbraně vůbec nemají. Používají hlavně něco jako raketovou artilerii s atomovými hlavicemi obrovské působnosti. Ze začátku s nimi slavili značné úspěchy.“

„Crest tvrdí, že i Topsiderové mají mizerné defenzivní zbraně. Jejich ochranné štíty nic nevydrží.“

„To potvrzuje i náš Ferron, ale Topsiderové už líp manévrují a uhýbají se ferronským raketám. Šéfe, měli bychom...“

Rhodan ho zastavil pohybem ruky.

„Počkejte, John! Jak to, že Ferronové mají tak velkou flotilu? To tu někde existují další inteligentní bytosti?“

„Nepřilíš vyvinuté. Kromě svého hlavního světa Ferronové obsadili ještě planety sedm a devět. Hlavně číslo devět. Dýchají kyslík, ale jsou zvyklí na vyšší teploty než my. Číslo osm musí být velmi horké, číslo devět by mohlo být příjemné tak pro nás. Ferron nás prosí, abychom ho tam vysadili. Číslo devět říkájí Rofus.“

Rhodan poděkoval. Dozvěděl se toho dost. Zamyšleně hleděl na Bullyho, sedícího zdánlivě nezúčastněně ve vedlejším křesle.

„No. Tvůj názor.“

Bully si dovolil letmý úsměv, ale do smíchu mu nebylo.

„Díky za dotaz,“ zavrčel. „Teď už se nemůžeme jen tak vypařit, to je jasný. Dokud nezavládne pořádek tady, nebude ani Země v bezpečí. Co pro tyhle Topsidery znamená směšnejch sedmadvacet světelných let? Vůbec nic! Rád bych se porozhlídl, abych zjistil protivníkovy slabiny. S Ferrony bychom mohli uzavřít výhodný smlouvy. Určitě mají spoustu šikovnejch věcíček, který by se nám lidem hodily. Jsem nadšen jejich výrobníma metodama. Vynikající řemeslná práce. Takže co? Můžeme to tu prozkoumat. Kdyby se na nás vrhli Topsiderové, utečeme jim.“

Rhodan zamyšleně vstal.

„Myslet umíš. To jsem chtěl. Zaměř osmou planetu a dodej do počítače údaje. Nechci ztrácet čas. Je to trapný pocit, když si člověk uvědomí, že se Topsiderové vlastně chystali na nás. Podíváme se na ně zblízka. Dej všem vědět.“

Za okamžik stál Rhodan před podsaditým mimozemšťanem. Chaktor téměř padl na kolena a začal rychle mluvit. Automatický tlumočník překládal podle smyslu. Do toho se ozval Crest:

„Objevil jsem překvapivé protiklady! Tihle lidé mají takzvané transimtery, které mohou v principu spočívat na pětidimenzionálním strukturálním poli. Tahle civilizace přitom naprosto není schopna transimtery stavět! Ale má je! To je důkaz existence vyšších civilizací. Říkal cosi o kontaktu za starých časů. Někdo tady musel být. Jsem prostě přesvědčen, že v téhle soustavě existuje svět věčného života. Odtud také přišly transimtery.“

„Zajímaly by mě,“ řekl suše Rhodan.

„Všechno pro lidstvo, že?“ pousmála se Thora.

Rhodan se otočil k Chaktorovi. Měl z něj zvláštní pocit. Před čtyřmi lety toho nevěděl zdaleka kolik, co tenhle ferronský kapitán. Tenkrát by to byl on, Rhodan, kdo by k němu vzhlížel. Thora se usmívala. Tušila, nač myslí.

„Odvezu vás na devátou planetu vaší soustavy,“ oznamoval Rhodan. „Můžete se postarat, aby nás nenapadly vaše lodě?“

Chaktor počkal na překlad a pak se rozzářil. Znovu se hluboce uklonil. Jistě, může odvysílat platné signály, když dostane k dispozici odpovídající vysílačku.

„Ale ale, tak to jsme v koncích,“ poznamenal skepticky kapitán Klein. „Čím ti hoši asi volají?“

„Seznamte ho s našimi pozemskými vysílačkami. Nějaké tu máme. Na normálních ultrakrátkých vlnách by měl navázat spojení. Určitě nemají hypervysílačku.“

Chaktor se zahleděl na vysílačku a pak se zeptal, čím tohle primitivní a neohrabané zařízení napájejí.

Bull zanačoval, kapitán Klein se zakřenil a diplomaticky odpověděl: „Tenhle přístroj jsme získali od primitivních divochů jako vzorek. Chtěli jsme ho uložit do muzea.“

Dr. Haggard se královsky bavil. Chaktor se opět proměnil v nižší bytost.

„Tohle byla hořká pilulka,“ řekl Rhodan. „Doktore, přestaňte se smát. Mohlo by to být nápadné. A vy, Thoro, mi prosím nezačnete vysvětlovat, jak malí bychom byli bez vaší arkonidské techniky. Mohla byste mě rozzlobit.“

Zapnul palubní systém a postavil se před videofon.

„Pozor, velitel lodi všem! Letíme k deváté planetě. Vyhlášení plnou bojovou pohotovost. Možná, že se octneme uprostřed boje. Všechny zbraňové systémy mají povoleno pálit. Ukažte těm agresorům zuby. Majore Deringhousi - společně s kapitánem Kleinem pak na místě poletíte do prostoru. Buďte s námi ve spojení. V případě nouze přistaňte na Rofusu, jak říkájí deváté planetě. Chaktor nás tam ohlásí. V rovníkové zóně objevíte nepřehlédnutelné město. Rofus je kolonií Ferronů. Je tam jenom to jedno město. Konec!“

Pokud měli před několika hodinami dojem, že se octli uprostřed těžkých bojů, pak nyní byli v pravém pekle.

Jen co se Good Hope vynořila z krátké transice, byla přijata záplavou energetických paprsků. Než Rhodan překonal fyzickou bolest z rematerializace, loď se octla v křížové palbě. Na obrazovkách zářila devátá planeta Vegy. Takže se ta krátká transice povedla.

Rhodan se snažil překřičet hluk, pronikající až do velínu. Bull zahájil palbu z palubních zbraní. Zbraňové systémy Good Hope se daly do práce.

Vše běželo automaticky. Bull jen počkal, až se rozsvítí červená kontrolka zbraně, ohlašující, že je zaměřeno, a stiskl odpal.

Rhodan přidal na rychlosti a na plný pohon vytáhl loď z bezprostředního dosahu palby. Ochranný štít lodi znovu prokázal svoji si u a neprostopnost. Jenom explozí na jeho povrchu nešlo zabránit. Způsobovaly mírné otřesy i rezonance na lodi, ale to bylo všechno.

Když odeznělo dunění posledního zásahu, začaly se ozývat zvuky vlastních zbraní. V tomto ohledu nabízela Good Hope víc než několik topsiderských bojových křižníků zároveň.

John Marshall seděl u zaměřovačů. Sotva se jedna letka doutníkových lodí vzdálila, hlásil další.

Zdalo se, že jsou stále početnější. Nacházely se uprostřed boje s velkou převahou vejčitých křižníků, mezi kterými neustále docházelo k explozím.

„Změna cíle,“ oznamoval Rhodan. „Bud' prorazíme, nebo se odtud nikdy nedostaneme. Nasad'te gravitační bomby. Uvidíme, jak na to zareagují.“

Bull jen krátce pohlédl doleva, kde Arkonidanka přebírala řízení. Gravitační bomby, řekl si v duchu Bull a zamrazilo ho. To je nejsilnější zbraň, jakou Arkonidané vůbec mají.

Vlastně to ani nebyla bomba v pravém slova smyslu. Tahle zbraň tvořila jako světlo rychlá spirálová pole ze stabilizované energie. Měla mimořádnou vlastnost rozkládat normální hmotu a vytrhávat ji z prostoru.

Na Bullově cílové obrazovce se rozzářily červené kontrolky. Automatický zaměřovač zachytil tři cíle. Když stiskl tlačítko, zaduněly tři impulzní kanóny naráz.

Fialové energetické dráhy se hnaly věčnou černotou prostoru Vegy. Neponechávaly protivníkovi čas na optické rozpoznání. Než si jich všiml nebo je zaměřil, byly už na místě.

Protivník byl vzdálen asi dva milióny kilometrů. Po sedmi vteřinách se v řadách Topsiderů zablesklo.

John Marshall převzal těžké neutronové paprskomety. Jejich působnost byla rozpoznatelná teprve tehdy, když se protivníkovy kosmické lodě dostaly z kurzu a bezradně bloudily kosmem. Tohle záření působilo jen na organickou hmotu.

Thora vyvolala dvě gravitační pole. Jejich spirály se ztratily v chaosu paprskových drah zbraní.

Rhodan tuhle štihlou ženu nikdy předtím neviděl v takovém stavu. Seděla bez hnutí jako skála. Pohybovala jen konečky prstů a v očích jí plál vše spalující oheň. Její nekompromisní výchova vládnoucí dynastie vyšla na povrch. Jako by říkala: musí zahynout každý, kdo se vzepře násilím Velkému impériu!

„Teď uvidí, s kým mají co do činění!“ oznamovala studeným, neosobním tónem hlasu. „Rozbije je to dřív, než budou schopni utíkat.“

Rhodan vydal další rozkazy.

„Deringhousei! Vyleťte ven! Držte se po mém boku a chraňte nás palbou. Jasně?“

Deringhouse rozechvěle potvrdil příjem. Nikdy předtím by nevěřil, že je něco takového možné. Ale za okamžik se i on, a jeho stíhačka stali součástí vesmírné bitvy.

Posádka Good Hope se nacházela ve stavu silného emotivního vzrušení, podporovaného jásavými výkřiky Ferrona, kterými doprovázel každý zásah lodi Topsiderů.

Rhodan znal nebezpečí přecenění vlastního úspěchu. Tohle se klidně mohlo rychle změnit!

Mutant Tako Kakuta pochopil situaci. Popadl modrého Ferrona a odvedl ho k vysílačce.

„Ať rychle vyšle zprávu!“ volal k nim Rhodan. „Támhle letí jejich loď! Bože, ty jsou pomalé! Brzdím!“

Zatímco Good Hope brzdila let, Chaktor promluvil do mikrofonu. Bylo otázkou, zda ho někdo hned uslyší. Zpomalením letu došlo k předpokládanému fenoménu. Dvě střely Topsiderů je totiž tím pádem dohnaly.

Rhodan s ledovým klidem dovolil, aby explodovaly na ochranném štítu. Loď se dvakrát zachvěla a jinak se nic nestalo.

Daleko za Good Hope běsnilo pravé peklo. Thora nasadila i dezintegrátorová děla, což při zásahu vyvolávalo totální rozklad krystalické struktury zasaženého tělesa. I tyhle zásahy byly kontrolovány neúnavným počítačem.

„Průlom,“ ohlásil monotónně Bull.

„Jejich ochranný štít neobstojí před žádnou z našich zbraní.“

„Kontakt!“ vykřikl Tako Kakuta. „Chaktor navázal kontakt! Už o nás vědí! Můžeme proletět jejich linií!“

Rhodan se prudce otočil. I na velké obrazovce videofonu byla vidět rozzářená tvář staršího Ferrona. Očividně se jednalo o nějakého vysokého důstojníka.

„To je velitel ferronské flotily,“ vysvětlovala Betty.

„Oznamuje náš přílet na devátou planetu. Prosí nás o další pomoc. Je ochoten předat vám velení flotily.“

Rhodan tiše zaklel. Šílený let Good Hope nemohl být před liniemi Ferronů zastaven, motory by to nezvládly.

„Ať se brání,“ oznamoval Rhodan. „Já zaútočím na křídlech a z vyšší úrovně. Chaktor ať jim vyřídí, že s jednou lodí nevytvoříme stabilní frontu. Naše síla je jen v neustálém napadání.“

Rhodan měl o čem přemýšlet. Z obyčejného pozorovatele se stal aktivním účastníkem bitvy. Ale pak si uvědomil, že Topsiderové nejsou humanoidy. Podle arkonidských zkušeností byli humanoidé nuceni proti nehumanoidům bojovat, protože nehumanoidé mají zcela jinou etiku. Pokud se projeví jako agresori, je nutné jim odpovědět násilím.

Vtom se ozvalo neuvěřitelně silné dunění a Good Hope se octla uprostřed oslepujícího energetického výboje nebývalé síly. Něco strašlivého někde poblíž muselo otřást strukturou normálního prostoru.

Všichni uslyšeli výkřik. Ozýval se ze všech reproduktorů, pronikal do uší a vyvolával jiskřičky paniky.

Rhodan spatřil ocelovou příšeru. Vynořila se z hyperprostoru ani ne padesát kilometrů od nich.

„Ne!“ hlesl Rhodan. A pak zvolal: „Thoro, to je...!“

„Arkonidský bojový křižník,“ přerušila ho rychle.

„Imperiální třída, poslední typ. Znáš ho. Tenhle typ lodí dokáže pokořit celé sluneční soustavy. Perry, jsou tu naši! Jen se podívejte, Perry, má v průměru osm set metrů. Já... co to děláte?“

Rhodan přepínal hodnoty na palubní desce. Good Hope začala znovu zvyšovat rychlost.

První ho pochopil Reginald Bull. Jenom oba Arkonidané jásali. Chvíli trvalo, než Crest zvedl hlavu od přístrojů. „Nemám kontakt,“ zvolal. „Palubní počítač křížníku by měl na moje volání reagovat okamžitě. Nechápu, co se děje.“ „Copak jste si ještě nevšiml, že v tom vašem křížníku nesedí Arkonidané?“ vykřikl Rhodan. „Křížník uhýbá a zahajuje palbu proti obranné linii Ferronů!“ ozval se mutant Ralf Marten, který převzal zaměřovače.

Rhodan nemohl dělat nic jiného než unikat, ale obr mu zůstával stále v patách. Zrychloval stejně jako Good Hope. Když se pak z povrchu křížníku odloupl fialový paprsek; bylo pozdě na úhybný manévr.

Paprsek měl v průměru čtyřicet metrů. Kdyby zasáhl plnou silou, Good Hope by explodovala.

Zaslechli ostré zavytí zásahu. Z prolomeného ochranného štítu létaly blesky. Kulovitý člun byl odsouzen do role zrnka prachu, zmítaného na sebe narážejícími energetickými proudy. Perry Rhodan si stačil všimnout pouze toho, že všechny agregáty Good Hope přestaly rázem pracovat. Rychle se uzavírající bezpečnostní přepážky svědčily o tom, že zásah, který je olízl, sice nedopadl stoprocentně, ale i tak způsobil značné škody.

Nouzový agregát zavyl, aby zásobil vyrovnávač přetížení a zabezpečovací mechanismy. Kdyby se to nestalo, byli by všichni na palubě během okamžiku po smrti.

Major Deringhouse, který ve své stíhačce sledoval kulovitý člun, jenom pozoroval, jak se mění v nakopnutý míč. Nikdo kromě něj nemohl vidět, že útočný paprsek prakticky jenom zavadil o spodní pól lodi. Přesto to tam žhnulo. Arkonidská ocel tála jako led a z místa zásahu se zvedal ohnivý kouř.

Deringhouse zoufale volal Rhodana a další muže na palubě, ale nedostával odpověď. Zároveň se musel snažit, aby proklíčkoval mezi bojujícími loděmi. Daleko před ním plul vesmírný gigant a pátil ze všech děl. Proměňoval linii Ferronů ve zmatek. Stále více lodí explodovalo a rozplývalo se pod zásahy křížníku.

Tím pádem Ferronové definitivně prohráli. Pobledlý Deringhouse zíral na obrazovky. Good Hope se zatím řítila k deváté planetě soustavy. Zasažené místo žhnulo už jen rudě.

„V podstatě by to měli přežít,“ ozvalo se mu náhle ve sluchátkách. Byl to kapitán Klein z druhé stíhačky. „Chvíli počkáme. Paprsek je jenom škrábl. V případě nutnosti bych přistál u horního vstupu na loď.“

„Jen je to škráblo?“ zasmál se Deringhouse a neskryval přitom zoufalství. „Kde se tady to monstrum najednou vzalo? Rychle, připojme se k Rhodanovi. Letí na tu planetu.“

Potřebovali osm hodin, aby překonali zbytek trasy jen s pomocí nouzových agregátů. Ponoření do husté atmosféry deváté planety se podobalo pádu. Rhodan byl donucen vystavit posádku nejtvrdšímu zatížení, protože jinak to prostě nešlo. Good Hope připomínala meteorit.

Nikdo však nepodleh panice. V nitru se sice třásl, protože kdyby vyrovnávač přetížení přestal fungovat, rázem by zahynuli, ale vydržel to.

Přistání také nedopadlo stoprocentně. Zařízení na spodní části lodi byla beze zbytku zničena. Good Hope se během zlomku vteřiny stala vrakem. Na nadsvětelný let nebylo ani pomyšlení. Hyperkonvertor, nepostradatelný pro výstavbu energetického ochranného štítu, byl totálně rozstřílen. Nepředstavoval víc než spečené hroudy kovu.

Jiná zařízení bylo možné znovu vyrobit, ale eminentně důležité stroje ne.

Ještě než se Perry Rhodan podle Chaktorových instrukcí ponořil do atmosféry cizí planety, věděl, že se stal zajatcem soustavy Vegy.

Po přistání ve velkém městě deváté planety byli přijati velice chladně. Důstojníci Ferronů se postarali jen o to, aby poškozená Good Hope rychle zmizela z přistávací dráhy. Pomalu stydnoucí, ve všech spojích skřípající těleso odpočívalo v hlubinném hangáru.

Klein a Deringhouse přistáli bez potíží. Okamžitě opět vzlétli, aby pomohli ferronské flotile u osmé planety. Rhodan to považoval za nezbytné.

Poté, co Deringhouse ohlásil, že se křížník připojil k flotile invazorů, se Rhodan chladně pousmál a od té chvíle toho mnoho nenamluvil. Byli v cizím světě mezi cizími bytostmi a měli rozbitou loď. Nepotřeboval žádnou psychologickou poradu u Dr. Haggarda, aby pochopil, že nadšení Ferronů z něj a z Good Hope značně ochladlo. Chaktor seděl zničeně ve velínu. Bull a technici se snažili uvést do provozu aspoň některé z důležitých agregátů.

Crest vypadal zlomeně. Tupě a neúčastně trčel v koutě. Thora měla co dělat, aby se ubránila počínajícímu nervovému zhroucení.

Mutanti zkoumali situaci. Ralf Marten ležel už hodinu na lůžku a soustředoval se na signály z okolí. Potom informoval o tom, co viděl a slyšel prostřednictvím očí a uší četných Ferronů. Podle všeho nebyli vůči ztroskotavším lidem nepřátelsky naladěni. Jenom hluboce litovali, že Good Hope potkal tak náhlý konec.

Telepati potvrzovali Martenovy výsledky, takže se Rhodan rozhodl poslat bojové roboty zpátky do skladističných hal. Po schodech vystoupal Reginald Bull. Nemohl použít nefungující antigrav. Svlékal si uniformu a supěl.

„Takže?“ zeptal se ho Rhodan.

„Hotovo. Jsme vyřízený,“ vysvětloval Bull a zřekl se přitom veškerých projevů emocí. „Stačilo, aby nás paprsek toho giganta jen olízl. Už chápu, co Crest myslel tím, když o naší lodi mluvil jen jako o člunu. A my jsme si mysleli, bůhví co nemáme.“

„Je to sice člun, ale na lodi Topsiderů by stačil.“

„Dobrá. Ale proti arkonidskému křižníku nejsme nic... Ale co. Zůstali jsme tady třet. Je vůbec zázrak, že jsme přistáli. Ferronové neznají princip nadsvětelného pohonu, takže se tady asi usídlíme navěky. Mírně řečeno je to ta nejhorší rána, kterou Třetí moc dostala. Naše hypervysílačka ještě funguje. Aspoň tedy pošleme zprávu na Zemi. Ted bude záležet na plukovníku Freytovi, jestli Třetí moc vydrží. Pokud budeme mít štěstí, naši lidé na Zemi zatím dokončí stavbu lodí. Za rok, za dva by si nás tady mohli vyzvednout.“

„Dobrý nápad, ale neproveditelný,“ opravil ho Rhodan. „Bez nás totiž nic nepostaví.“

Bully najednou vypadal zhrouceně. Ve velínu se rozhostilo tísnivé ticho. Jenom roboti se tiše věnovali opravám.

„Silná nervozita v blízké oblasti,“ hlásila telepatka Betty Toufryová. Seděla se zavřenýma očima ve vedlejším křesle.

„Velký rozruch mezi Ferrony. Zmatené útržky myšlenek. Uprchla jim nějaká vysoce postavená osobnost.“

„Uprchla?“ divil se Rhodan. „Můžeš zjistit přesnější údaje?“

„Ne. Cítím jen vzrušení. Paniku.“

„Martene, pokuste se objevit nějaké jasné ferronské vědomí. Pomoz mu, Betty. Marshall, připojte se.“

Mezi Rhodanem a Bullem se zamihotal vzduch a pak se ztělesnil Tako Kakuta. Přispěchal s hlášením:

„Chaos po celé planetě. Vypadá to, jako by Topsiderové nemínili zaútočit: Na oběžné dráze létá jenom několik průzkumných lodí. Planeta je mladá, jen málo osídlená. Tohle město se jmenuje Čungor. Ferronské lodě tu téměř žádné nejsou. Všechny vzlétly do boje. Na prostranství stojí jen pár poškozených kusů. Máte nějaké příkazy, šéfe?“

„Odpočiňte si, Tako,“ zamumlal Rhodan. „Vypadáte unaveně. Brzy vás budu znovu potřebovat.“

Reginald Bull zbystřil.

„Ty máš něco za lubem, starochu!“

Ale nejdřív se ozval Deringhouse. Hlásil:

„Jsme těsně před hlavním světem. Poslední obranná linie Ferronů je v troskách. Sestřelili jsme sedm topsiderských lodí, ale teď se o nás začal zajímat křižník. Co mám udělat, pane? Právě ho mám v zaměřovači. Mám zaútočit?“

„Asi vám přeskočilo,“ odpověděl Rhodan. „Okamžitě uprchněte. Leťte úhybnými manévry, a ne aby vás ten křižník zasáhl. Ještě vás potřebuju. Okamžitě se vraťte.“

„Pane, Ferronové se budou zlobit. Naše dvě malé stíhačky se staly páteří jejich obrany! Jedna jediná stíhačka je platnější než stovka jejich lodí!“

„Bez diskusí. Zmizte odtud, vy i Klein: Až vás křižník přestane pronásledovat, vraťte se k nám. Jak to vypadá na osmé planetě?“

„Topsiderové tam začínají přistávat. Na planetu neútočí. Jenom na některých místech, asi tam budou vojenské základny. Města zůstávají uchráněna.“

Rhodan vypnul spojení. Situace se vyvíjela podle jeho předpokladů. Temně se pousmál a řekl:

„Měl jsem čich, když jsem odmítl přistání na Ferrolu. Tam to teď vypukne. Ještěcky to tam začnou ovládat. Teprve později se vrhnou na okolní planety. Zatím jsme v bezpečí. Co je mu?“

Pohlédl na Chaktora, který stál před videofonem a vzrušeně si povídal s jiným příslušníkem své rasy.

Rhodan přikázal Betty, aby ho sledovala, a otočil se k Arkonidanovi:

„Creste! Jste si opravdu jist, že jde o křižník arkonidského původu?“

„Přirozeně. Nikdo jiný by nás nemohl přemoci.“

„Nelze předpokládat, že by se Arkonidané dali do služeb invazorů. Takže na palubě budou Topsiderové. Mám otázku: jak se k tomu křižníku dostali?“

Crest pokrčil rameny. Nechápal to. Thora hleděla do stěny.

„Jsou tu dvě možnosti,“ pokračoval Rhodan. „Bud' se to stalo tak, že vaši letargičtí důstojníci předali křižník protivníkovi bez boje, anebo ho invazoři dobyli. Při známé ospalosti a lhostejnosti vašich lidí to nebyl nijak těžký úkol. Ale zároveň se nabízí otázka, jak je možné, že Topsiderové tak dokonale ovládají arkonidské stroje. Asi je to naučila zajatá posádka.“

„Urázíte mě,“ hlesla tiše Thora.

„Připomínám naše vlastní zkušenosti. I vy jste se octli v nouzi. Padli jste do rukou lidem, ne Topsiderům. V tom je dost rozdíl. Thoro - okamžitě zahájíte hypnoškolení našich lidí.“

Pomalu zvedla hlavu. „Jaké školení?“

„Sedm mých mužů při zásahu padlo. Proto je vaším úkolem postarat se, aby zbývajících třiačtyřicet mužů bylo beze zbytku schopno ovládat nejdůležitější kontrolní jednotky vašeho superkřižníku. Nebo ho snad má taky ovládat jenom jeden muž?“

„Ne. I přes vysokou automatizaci je tam zapotřebí třísetčlenné posádky! Perry, vy jste se zbláznil! Nikdy se vám nepodaří...“

„Podaří, a sice brzy,“ přerušil ji Rhodan. „Nebo jste snad myslela, že chci strávit zbytek života tady? Ferronské lodě pro nás nejsou zajímavé. Takže máme lehkou volbu - zajímá nás pouze arkonidský křižník. Ihned začněte s tím školením! Děkuji vám!“

To bylo všechno. Přítomní muži se na sebe jen podívali. Oba Arkonidané byli celí vedle. Thora nakonec špitla:

„Pomyslel jste, že ten křižník patrně přistál na osmé planetě?“

Rhodan se letmo pousmál. „Právě mi to došlo,“ opáčil ironicky, ale měkce: „Vidíte támhleto? Tu podivnou stavbu? Vzpomínáte si, že Crest mluvil o transmiterech?“

Chaktor mezitím poklepal prstem na obrazovku a cosi vzrušeně křikl na Betty. Okamžitě překládala:

„Hovoří o té vysoce postavené osobnosti. Říká jí Thort, ale to není jméno, je to nějaký titul. Něco jako král nebo císař. Thort je vládce.“

„Opouští potápějící se loď,“ zamumlal Rhodan. „Ženy a děti ho následují. Takže vládnoucí rodina hodlá opustit planetu. To bude zajímavé. Co je?“

To se znovu ozval Chaktor. Betty překládala:

„Thort s vámi chce mluvit. Ví všechno o našem zákroku. Nebudete mu muset nic vysvětlovat.“

Rhodan suše polkl a odkašlal si. Bully nebyl tak zdrženlivý:

„Jestli jejich vládce vlez extra kvůli tobě do transmiteru, tak to něco znamená. Kdybys s ním uzavřel nějakou slušnou dohodu, mohlo by to do budoucna hodně znamenat...“

„Nejdřív bychom se mohli vrátit na Zemi,“ přerušil ho ironicky Rhodan. „My a Good Hope jsme patrně poslední nadějí těch chudáků... Navíc - když někdo utíká, snadno s ním dojednáš cokoli... Betty, chci mít toho jejich vládce tady ve velínu! Tam venku to je příliš nejisté. Bully, zapni automatického tlumočnicka. Měli bychom se rychle naučit ferronsky. Crest by měl v tomto ohledu připravit krátké hypnoškolení. Nutná data jsou už v tlumočnickovi uložena.“

„Jak si přejete,“ přikývla dívka. „Mám mu říct ještě něco?“

Rhodan vzhledl na roztráveného Fenona. Chaktor se málem zhroutil úctou. Asi se poprvé v životě potkal s Thortem.

„Je to vládce celých planetárních soustav!“ zvolal Bully. „Co chceš udělat?“

Rhodan se otočil na Betty:

„Betty, vyříd' Thortovi, že jsme nuceni pozvat ho kvůli jazykovým potížím sem do velínu, protože tady máme automat na tlumočení.“

Trvalo jen pár okamžiků, než od Thorta přišel souhlas. Na obrazovce se objevil postarší Ferron.

„To je Sossosher, jejich vůdčí vědecká osobnost,“ vysvětlovala Betty.

Rhodan tiše mluvil do malého přístroje, připevněného k zápěstí. Ve skladech lodi se probouzeli bojovní roboti Arkonidanů. Zvolna, ale rozhodně vystupovali ven z lodi.

„Neblbni,“ okřikl Rhodan Bully. „Co to má znamenat?“

„Chci jen udělat dojem, nic víc,“ zašklebil se Rhodan.

„Marshalle, máte na sobě krásnou uniformu. Jak hodně umíte křičet?“

„Když je potřeba, tak jako tur, pane.“

„Tak jděte na rampu a velte robotům. Chci, aby Thortovi vzdali čest, jak se sluší na hlavu státu. Já osobně tyhle věci nevyžadují, ale kvůli němu to je třeba.“

Mutant zmizel.

„Co tomu Thortovi chcete říct ozvala se Thora. „Je to někdo, kdo se nachází na vyšším vývojovém stupni.“

„Jistě,“ přiznal Rhodan. „Vědí toho víc než lidé, kromě nás. Musím vás požádat o laskavost - neskákejte mi do řeči. Pro Ferrony budeme všichni Arkonidany.“

„Jak si přejete,“ opáčila posměšně.

Rhodan zkontroloval, jak mu sedí uniforma, pak se otočil k Betty a požádal ji, aby hlídala, zda Thort neříká něco jiného, než si myslí.

Dívka se usmála, ale přikývla.

Venku se ozval řev: „...rééé - Ton!“

Následovalo zadunění ocelových paží salutujících bojových robotů.

Starší Ferron se zastavil. Důstojníci jeho doprovodu zírali. Očividně to na ně udělalo dojem. Na obrazovce se vynořil Marshall.

Vyštěkl tak přesné hlášení, že by udělal radost i samotnému generálu Pounderovi, kdyby tam byl.

Muž mu poděkoval zvláštním gestem. Byl to skvělý obrázek.

„Pánové, nezapomínejte, že reprezentujete lidskou civilizaci! Chovejte se podle toho. Bully, ty mu podáš hlášení.“

„Jako co se mám představit?“

„Jako vládce Třetí moci, identické s Velkým impériem. Pod slovem prezident by si asi těžko něco představil. Znělo by to proněj stejně cize jako pro nás výraz Thort. Už jde!“

„To je ale drzost!“ sykla Thora. Ale Crest se pousmál. Pochopil, oč jde.

Rhodan stál bez hnutí před automatickým tlumočnickem. Když se Bullyho hlášení ozvalo z reproduktoru tlumočnicka, Thort zřejmě dostal další šok.

Pak stáli proti sobě.

Thort byl ve srovnání s Rhodanem malý a skleslý.

„Vítejte, pane. Prosím, přijměte místo.“

Vládce se posadil a Rhodan pronesl ještě několik krátkých úvodních formalit.

Thort vyčkával. Když odpověděl, bylo to krátké a velmi překvapivé. Věděl, co si má o téhle demonstraci síly myslet a akceptoval to.

„Vaše kosmická loď je silně poškozena,“ říkal. „Vy víte, že jste bez naší pomoci ztraceni. Co pro vás tedy mohu udělat? Moje říše je vám k dispozici. Lze vaši loď opravit?“

To bylo jasné a srozumitelné. Rhodan se ničemu nedivil. Thort nevypadal jako slaboch. Prostě uvažoval logicky.

Než Rhodan stačil odpovědět, z reproduktoru se ozvala zpráva, že křižník přistál na osmé planetě. Hlásil to major Deringhouse. Rhodan přikázal, aby čekal a pokusil se získat snímky místa, kde křižník stojí. Pak spojení vypnul.

„Byli to muži z malých lodí?“ vzrušeně zjišťoval jeden z důstojníků. Rhodan přitakal.

„Ale jak se s nimi dokážete tak rychle spojit?“

„Neovládáme jenom nadsvětelnou rychlost, nýbrž i nadsvětelné videofonní spojení. Vzdálenosti nejsou důležité,“ vysvětloval Rhodan a jedním dechem se zeptal: „Pane, vy jste přišel transmitterem?“

„Ano. Musel jsem opustit osmý svět. Co víte o transmiterech? Znáte jejich princip? Jde o největší tajemství vesmíru.“

„V tom se mýlíte,“ jemně ho poučoval Rhodan, ale dál to nerozebíral. Thort už byl dostatečně zaskočen. „Nabízíte mi pomoc, pane. Ano, moje loď je nepohyblivá. Vašimi prostředky ji však nelze opravit.“

„Budeme se tedy muset obejít bez vaší pomoci?“

„Ne, to v žádném případě ne,“ ujišťoval ho Rhodan. „Je však nutné, abyste dal mně a mým lidem k dispozici transmitterová spojení. Právě jsem dostal hlášení, že na osmé planetě přistál ten obr. Jenom mi musíte umožnit, abychom se pomocí transmitteru rychle a nepozorovaně dostali na osmou planetu. Pokud by to nešlo, musel bych zvolit komplikovanější způsob pomocí svých stíhaček.“

Thorta to zaskočilo, nicméně ihned souhlasil. „Co tam chcete? Planeta je obsazena.“

„Vezmu si jejich bojový křižník,“ usmál se Rhodan. „Jak je zřejmé, tenhle náš je nepoužitelný. Byl jsem jen na průzkumném letu. Kdybych tušil, že tu zuří válka, přiletěl bych s celou flotilou.“

Bully by si nejraději odkašlal, ale neudělal to. Thort kladl zvědavé otázky a Rhodan mu vysvětlil, kdo jsou Topsiderové, odkud přicházejí a čeho jsou schopni. Nakonec dostal otázku na tělo:

„Budete schopni tu obrovskou loď řídit?“

„Je to bojová loď naší civilizace, pane,“ klidně odvětil Rhodan. Reakce přišla ihned. Důstojníci strnuli. Jenom Thort zůstal klidný. Uměl myslet!

„Ale posádka není složena z vašich lidí, že?“

„Není. Je mi záhadou, jak se mohla dostat do rukou Topsiderů. Prosím proto, zda bych mohl dostat aspoň jednoho z nich. Máte nějaké zajatce?“

Ne, nikoho nezajali. Ale na severním pólu deváté planety ztroskotal záchranný člun Topsiderů, nicméně Ferroni toho nedokázali využít, protože se člun bránil pro Ferrony neporazitelnými zbraněmi. Rhodan neváhal ani vteřinu.

„Pane, dovolu, abych na to místo poslal dva své lidi. Stáhněte odtud své jednotky zpět. Potřebuju ty chlapíky živé.“

Thort přikývl a okamžitě vydal patřičné rozkazy. Rhodan se mezitím otočil a řekl:

„Tako Kakuto a Betty, připravte se. Každý si vezměte jeden psychozářič a přikážte sestřeleným Topsiderům, aby hezky vyšli z úkrytu. Počkám tady. Potřebuju hlavně jejich důstojníky. Nějací tam snad budou. Tako, dejte pozor, abyste se odtamtud dostali živí a zdraví.“

Mutanti se připravili.

„Cože, tihle dva mají zajmout jejich posádku?“ vyjekl Thort a plet' se mu zbarvila do temně modré. Rhodan poprvé viděl, jak vypadá rozrušený Ferron.

„To bude stačit, pane. Máme dobré mocenské prostředky. Kde je letoun?“

Tako zamával a šel. Thort klesl zpátky do křesla.

„Už ničemu nerozumím,“ šeptal. „Kdo jste? Odkud přicházíte? Naháníte mi strach. Vaše schopnosti se zdají být nekonečné.“

Rhodan mu určité věci vysvětlil, ale o Zemi se přitom nezmiňoval. Lidé pro Ferrony byli a zůstávali jenom Arkonidany.

Pak se Perry snažil vyplnit čas, po který museli vyčkávat. Pomalu se vytvářel vztah mezi ním a vládcem, jehož úřad, jak se ukázalo, nebyl dědičný. Po jeho smrti musel být z nejschopnějších mužů státu zvolen nový Thort.

Po dvou hodinách se ozval Tako:

„Máme je, šéfe. Pět živých bytostí, z toho dva důstojníky. Byla to maličkost. Za půl hodiny jsme u vás...“

„Jestli jsou mezi nimi důstojníci, určitě ovládají intergalakt. Tahle řeč je platná pro všechny oblasti Velkého impéria. Každý topsiderský důstojník ji zná,“ oznamoval Crest.

Pár okamžiků nato se objevili zajatci. Hluboká hypnóza, způsobená psychozářičem, z nich učinila poslušné nástroje.

Thort zaúpěl. Ještě nikdy neviděl Topsidera. Jeho muži sáhli po zbraních, ale Rhodan je zastavil:

„Prosím, ty zbraně dejte pryč. Snadno by se mohlo něco stát. Vaši lidé jsou rozrušení. Postarám se o patřičnou bezpečnost.“

Thort vydal rozkaz a paprskomety zmizely v pouzdrech.

Začal výslech.

Bylo zřejmé, že zajatci nejsou humanoidy tělem ani duchem. Jejich dlouhá, štíhlá těla svědčila o ještěřčím původu.

„Ten vlevo ať se svlékne,“ přikázal Rhodan. „Rychle, Tako! Johnne, dejte pozor na vědomí toho muže.“

Tako namířil hůlku psychozářiče na vlevo stojícího Topsidera a ten si ihned začal svlékat uniformu.

„Dobrý Bože,“ záupěl Dr. Haggard. „Tak s tím jsem nepočítal.“

„Znovu obléknout!“ rozkázal Rhodan. „Tako, zapněte blokovanou psychózu. Vydejte dlouhodobý rozkaz, že musejí na každou otázku odpovídat podle pravdy.“

Zatímco mutant přepínal psychozářič, Rhodan z cizinců nespouštěl oči. Ano, nebyli to humanoidé, přestože měli dvě ruce, dvě nohy a chodili vzpřímeně. Už jejich černohnědá šupinatá kůže svědčila o jiné struktuře organismu. Měli zcela holé, nahoře zmáčkнутé ještěřčí hlavy s úzkými rty a velkýma kulatýma očima neobyčejné pohyblivosti. Zářivé světlo Vegy jim určitě nesvědčilo.

Jejich inteligence skrývala chladný, nehumánní charakter bez špetky tolerance a etiky. Neznali pojem soucitu. Jak Crest vysvětloval, žádná smlouva s nimi neměla dlouhého trvání.

Rhodan začal vyslýchat jednoho z důstojníků. Zajatec odpovídal dokonalým itergalaktem. Zanedlouho se Rhodan dostal ke kořenu věci.

„Říkáte, že vaše loď byla sestřelena malou arkonidskou lodí v blízkosti deváté planety. Jak se tu však objevil ten arkonidský křižník imperiální třídy? Kdo je na jeho palubě? Jsou tam Arkonidané?“

„Byli zabiti,“ vysvětloval tupě důstojník. „Ten křižník jsme ukořistili na Topsidu III. Přistál tam. Chtěl naložit čerstvou vodu. Posádka spala. Pomocí plynu jsme přemohli strážce. Tato bojová loď je nejsilnější součástí naší flotily.“

Nakonec Rhodan věděl dost a nechal zajatce odvést.

„Spíš by mě zajímalo, proč vlastně přepadli soustavu Vegy. Ten chlapík to zřejmě vůbec netušil.“

„Bude to vědět velící admirál. Jak si říká?“

„Chrekt Orn,“ přispěchal na pomoc arkonidský vědec. „Znamé jméno. Dejte si na něj pozor.“

Rhodan se spojil s majorem Deringhousem. Oba důstojníci se už vraceli na devátou planetu.

Thort pozorně sledoval rozhovor.

„Všude vládne klid zbraní,“ hlásil Deringhouse. „Křižník přistál na obrovském kosmodromu. Invaze prakticky nenarazí na žádný odpor. Soustředili se na hlavní svět. V prostoru už skoro nejsou. Spolu s námi se z bitvy vrací asi sto padesát různě velikých ferronských lodí. Mnohé jsou poškozeny. Nesmíme ani zrychlovat, nestačily by nám. Podle toho budeme ještě dlouho na cestě, pane.“

„Nečekejte na ostatní,“ přikázal Rhodan. „Zrychlete a přileťte co nejdřív sem. Vaše stíhačky jsou v pořádku.“

„Dokonale. Kleina málem dostali, ale nakonec vyvázl.“

Deringhouse se zakřenil přes celou obrazovku a kývl Thortovi hlavou na pozdrav. Rhodan se pousmál a vypnul spojení.

„Moji lidé jsou připraveni, pane,“ obrátil se na vládce.

„Kdybyste nyní nařídil, abychom se dozvěděli bližší informace o transmiterech, byl bych vám vděčný.“

Thort odpověděl:

„Dovolte, abych se s vámi rozloučil. Brzy se vám ohlásí vedoucí inženýr tajné pouštní základny. Jedná se o podzemní pevnost pocházející ještě z dob, kdy naše kmeny nebyly jednotné. Je tam výkonný transmitter. Ihned se o všechno postarám.“

S tím vládce sluneční soustavy odešel. Rhodan mlčky zasalutoval. Thort po sobě zanechal hluboký dojem. Jakmile osaměli, Rhodan unaveně řekl:

„Tak to bychom měli. Creste, postarejte se, prosím, o vyslání zprávy na Zemi. Měla by být velice krátká a zakódovaná. Za okamžik vám dám text!“

Netrvalo dlouho a tajná zpráva putovala na Zemi.

Tím bylo prozatím vykonáno vše potřebné.

Klein a Deringhouse se vrátili.

Pro Good Hope nastalo krátké období klidu. Když Rhodan pomalu kráčel ke své kajutě, vyrušil ho Bully. Volal ho videofonem a také už vypadal unaveně.

„Myslím, že bychom se měli podívat na zoubek tomu tajemství transmiteru. Právě přicházím od jednoho z nich. Jsou to enormní stroje. To by bylo něco pro Třetí moc, ne?“

Rhodan se slabě usmál.

„Příteli, než jsi přišel na tenhle nápad, už jsem se postaral o jeho uskutečnění. Proč myslíš, že jsem tak naléhal? Ve stíhačkách bychom se na osmou planetu nedostali tak jednoduše a zdaleka ne v takovém počtu, jaký bych chtěl. Mimořádně, začíná perioda spánku. Až znovu uvidíš zářící slunce Vegy, bude tě čekat spousta práce.“

Rhodan vypnul spojení.

Vešel do kajuty, a než se stačil znovu zamyslet, usnul.

Nad devátou planetou se rozhostila noc. Prostor kolem ní byl tak prázdný, že se zdálo, jako by tu nikdy žádná flotila Topsiderů nebyla. Zůstaly jen hvězdy. Ale ty nikdy nezhasínají...